

СЪВРЕМЕННО

АЛХИМИКО

25 05

СПИСАНИЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1700
Студентски град, П.К. 121

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

В ТОЗИ БРОЙ:

Евангелски думи <i>Х. Барнес</i>	3
Писанията - разкрити, разяснени и разбрани <i>Денис Парак</i>	5
Причините, поради които аз нямам свобода да участвам... <i>Дж. Д. Маккол</i>	7
Доблест - изискване на съвременния свят <i>П. Кулсон</i>	9
Освещение <i>Дж. Е. Тод</i>	11
Животът на Йосиф <i>Библиотека “Духовно Слово”</i>	15
Изучаване на героите в книгата Притчи (3) <i>Дж. Скарсбрук</i>	19
Презумция или увереност <i>Дж. МкД</i>	21
Съвременно хваление и поклонение <i>Майкъл Пинфолд</i>	24
Амбициозния Авимелех <i>Дж. Гибсън</i>	26
Исус ме кара да съм честен <i>П. Кулсон</i>	29
Седем - Число на духовно съвършенство (2) <i>Дж. Скарсбрук</i>	30
Кутия с въпроси <i>Джон Дж. Стаб</i> <i>Дейвид Е. Уест</i>	31

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: rassovsky@cablebg.net

Евангелски думи

Х. Барнес

Сърце, душа

Сърцето е центърът на личността и източникът на човешките действия като любов и омраза. Ние четем за сърцето в “Да възлюбиш Господа, Своя Бог с цялото си сърце” (Второзаконие 6:5; вж. и 13:3; 30:6; I Петрово 1:22) и “Да не мразиш брата си в сърцето си” (Левит 19:17; Псалом 105:25). От друга страна, служението също може да дойде от сърцето и на Израел се казва да “любите Господа вашия Бог и да Му слугувате с цялото си сърце и с цялата си душа” (Второзаконие 11:13; Исус Навин 22:5).

Невярващото сърце е описано като кораво (Марк 16:14), глупаво (Римляни 1:21), нетърпеливо (Римляни 2:5), сляпо (Ефесяни 4:18), зло (Евреи 3:12) и измамено (Яков 1:26). Също така забелязваме, че “от сърцето на човеците излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолобие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулене, горделивост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и оскверняват човека” (Марк 7:21-23). Точно толкова обаче със сърце “човек вярва” (Римляни 10:9-10). Предупреждението към всички, които все още не са спасени, е: “Внимавайте братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог” (Евреи 3:12).

Речникът определя душата като “онази част от човека, която мисли, чувства, желае и т. н.; центърът на живота и интелекта”. Когато бил сътворен, “Адам стана жива душа” (I Коринтяни 15:45). Човешките същества са направени от “дух, душа и тяло” (I Солунци 5:23). Нашият дух ни дава съзнание за Бога, нашата душа ни дава съзнание за себе си, а тялото ни дава съзнание за света около нас. Душата се нуждае от спасение и ние четем за “тези, които вярват, та се спасява душата им”

(Евреи 10:39). Господ Исус задава един много важен въпрос: “Понеже какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си?” (Матей 16:26; Марк 8:36, 37). Става ясно, че нищо не струва повече от душата ни!

Небето

Има три места, които се наричат “небе”: първо, второ и съответно трето. Първото небе (въздушното небе) е там, където летят птиците, като “въздушни птици” (Битие 2:19; 7:3, 23; Псалом 8:8) и “небесните орли” (Плач Еремиев 4:19) и т. н. Второто небе е там, където са звездите – звездното небе (Второзаконие 17:3; Еремия 8:2; Матей 24:29). Третото небе е мястото, където обитава Бог: “небето на небесата” или “третото небе” (Второзаконие 10:14; III Царе 8:27; Псалом 115:16; 148:4; II Коринтяни 12:2); то е описано като Божия трон (Матей 5:34). Господ Исус дошъл от третото небе (Йоан 6:33, 38, 42, 51) и се върнал там (Марк 16:19; Деяния 1:11; Евреи 9:24; I Петрово 3:22). Християните сега Го чакат да се завърне от небето за тях (I Солунци 1:10). Той “ще слезе от небето с повелителен вик” (I Солунци 4:16) и ще даде възмездие на ония, които не познават Бога, и на ония, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус” (II Солунци 1:7, 8). Така единственото нещо, което един не-християнин може да очаква от небето, е Божият гняв (Римляни 1:18). От друга страна, християните имат “наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата” (I Петрово 1:4).

Проповядването на евангелието е описано в новозаветните дни като “това, което сега ви се извести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небесата” (I Петрово 1:12).

Адът, огненото езеро, загинали, изгубени

Адът е ужасно място, описано от Господ Исус като “външната тъмнина, където ще бъде плач и скърцане със зъби” (Матей 8:12; 22:13; 25:30), “огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби” (Матей 13:42), където богатият в историята за бедния Лазар извикал: “смили се над мене и изпрати Лазара да натопа края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в тоя пламък” (Лука 16:24). Адът е “огънят, който не угасва” (Марк 9:45). Хората, които отхвърлят Христос, след смъртта си се оказват там, но тяхната последна и вечна спирка е огненото езеро, където ще бъдат изпратени след Големия Бял Трон (Откровение 20:14, 15). То е наречено и “огненото жупелно езеро, гдето са звярът и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове” (Откровение 20:10); невярващите споделят същата съдба.

Да погинеш, означава да бъдеш изгубен, унищожен, убит или да умреш, като конкретно значение зависи от контекста. Физическата смърт – да умреш или да бъдеш убит – е очевидното значение на думата в случая с учениците, когато си помислили, че ще се удавят (Матей 8:25; Марк 4:38; Лука 8:24), както и в случая с блудния син, когато си помислил, че ще умре от глад (Лука 15:17). Що се отнася до духовно погиване, четем, че всеки, който вярва в Него [да не погине, но], да има вечен живот.

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:15, 16). Неизбежността на погублението може да бъде избегната само чрез вяра в Божия Син. Именно Господ Исус Христос казва на такива вярващи: “И аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката ми” (Йоан 10:28).

Затова днес човечеството се разделя на хора, които са спасени, и хора, които погиват (II Коринтияни 2:15). Днес има и един ясен показател за хора, които погиват, тъй като “словото на кръста е безумие за тях, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила” (I Коринтияни 1:18).

Разбира се, Бог “...не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние” (II Петрово 3:9), но Господ Исус предупредил Своите слушатели,

че “но ако се не покаете, всички така ще загинете” (Лука 13:3, 5). В превода на Кинг Джеймс да загинеш е почти същото, като да бъдеш изгубен. Това със сигурност е така в изявления като: “Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото” (Лука 19:10; Матей 18:11) и “...ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тях, които погиват” (II Коринтияни 4:3).

Надежда

Надеждата е очакване да се случи нещо добро, нещо, което християните все още не са видели, но са сигурни, че ще видят по-късно. Невярващите нямат такава надежда; те са “отделени от Христа... без да имате надежда и без Бога на света” (Ефесяни 2:12). Християните имат специално мнение за смъртта на техните събратя вярващи, тъй като те не скърбят като “онези, които нямат надежда” (I Солунци 4:13). Надеждата е част от евангелието и неговото благовестие, затова четем за “онова, за което се надяваме, което се пази за вас на небесата, за което сте чули от по-напред в истинското слово на благовестието” (Колосяни 1:5).

В Библията се описва надеждата на християнина като сигурна (Евреи 6:19), по-добра (Евреи 7:19), жива (I Петрово 1:3), добра (II Солунци 2:16) и блажена (Тит 2:13) и, разбира се, Бог е “Бог на надеждата” (Римляни 15:13). После четем за “надеждата на славата” (Колосяни 1:27), “надеждата за спасение” (I Солунци 5:8) и “надеждата за вечен живот” (Тит 3:7). Човек, който не е спасен, няма нито една от тези перспективи пред себе си, а само “едно страшно очакване на съд и едно огнено негодувание, което ще изпояде противниците” (Евреи 10:27). За християните Господ Исус Христос е “наша надежда” (I Тимотей 1:1) и те са уверени, че Той е “Христос във вас, надеждата на славата” (Колосяни 1:27).

Днес, ако използваме думата “надежда” в ежедневния език, може би въвеждаме някакъв малък елемент на съмнение, като се “надяваме”, че нещо може да се случи, но не можем да бъдем абсолютно сигурни. Това е много различно от употребата на думата в Библията за бъдещето, което е описано по-горе, в което надеждата винаги е абсолютно сигурна и “която имаме за душата като здрава и непоколебима котва” (Евреи 6:19).

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Писанията - разкрити, разяснени и разбрани

Лука 24:27, 32, 45

Денис Парак

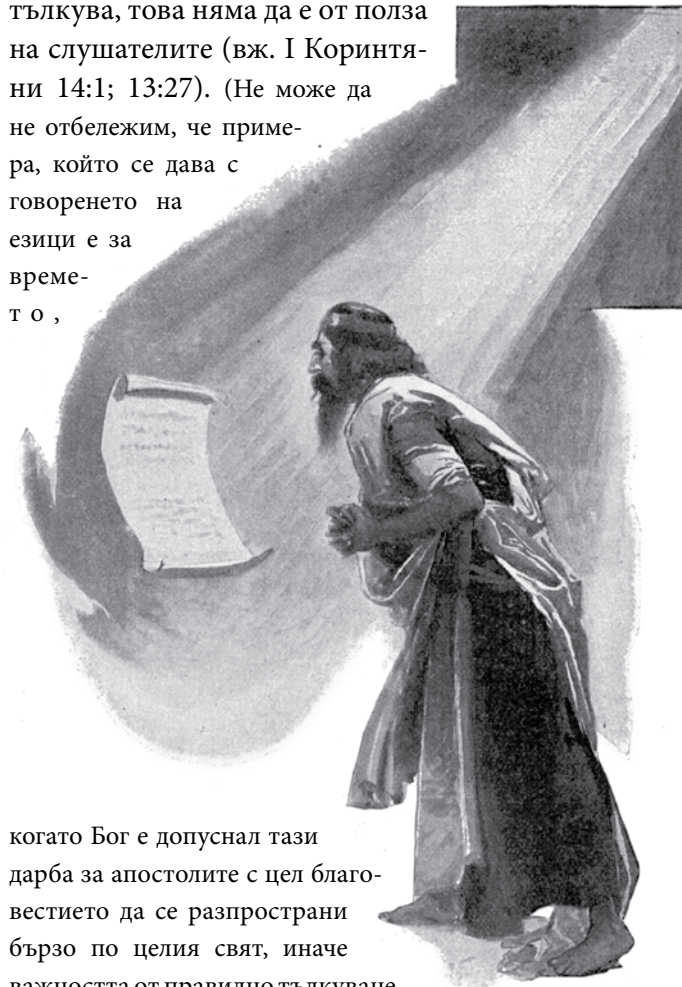
СЛУШАТЕЛИ – бъдете внимателни

Въпреки че, разгледани в контекста на Писанията, трите дейности на “разясняване”, “разкриване” и “разбиране” понякога се явяват едновременно, невинаги е така и за жалост често пъти между тях има дистанция. Това е така, защото в този път на Божие работене се изисква Божия благодат в говорещия и засегнати от Светия Дух сърца, копнеещи за Господа. Спомнете си как Бог изпрати Филип при етиопския скопец, а Филип отвори уста и, като започна от това писание, благовести му Исуса. Или когато Исус се приближи към двамата по пътя за Емаус, “а Исус като почна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него...” После двамата рекоха помежду си: “Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя...” Очевидно за този, който отваря устата си за Божието Слово, писанията трябва да са открити и разяснени от Светия Дух, както и на дело разбрани, т.е. Словото да е живот, а не буква. И така, когато, както спомнахме по-горе, Господ Исус разяснява и разкрива Писанията на своите ученици, било необходимо те да получат способност да разбират пълния обхват на това, което Той казва. Веднъж Той се обърна към тях и им каза: това, което ви говоря, сега не го разбирате, но после ще го разберете. И наистина, когато се изпълниха с обещания Свети Дух, те си спомниха тези Негови думи и започнаха да растат все повече и повече в познаване на Този, който ги изкупи за вечен живот. Оттук нататък те вече можеха и да поучават с дързост.

УЧИТЕЛИ – положете старание да ви разберат

“Тълкуваше им *писаното* за Него във всичките писания” (стих 27). Глаголът, преведен тук “тълкуваше”, в други преводи е “разясняваше”, като идеята е да бъде напълно разбран. Павел използва същата тази дума, когато обяснява, че дори ако някой е упражнявал истинска духовна дарба, когато е говорил на езици, ако говорителят или някой друг от присъстващите не може да

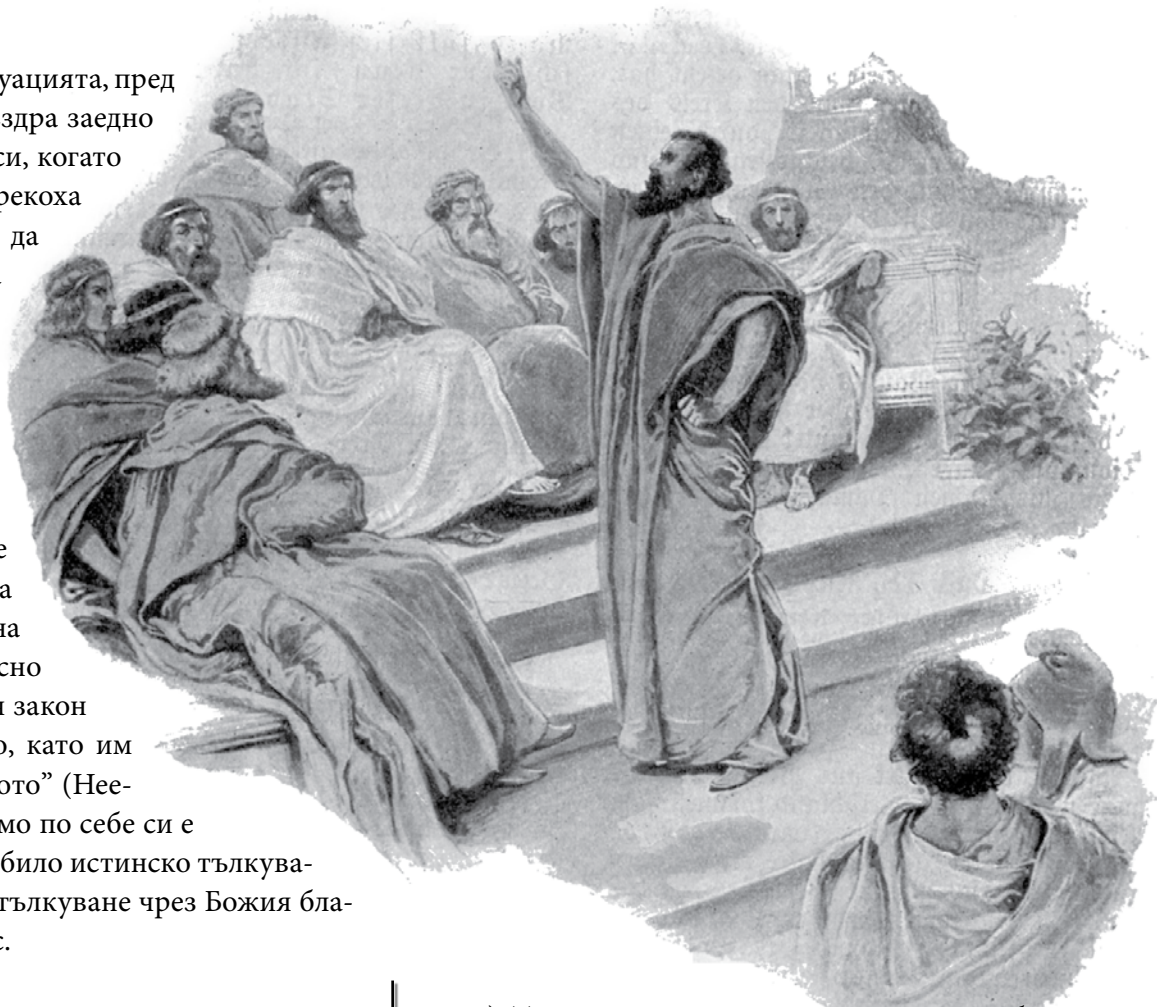
тълкува, това няма да е от полза на слушателите (вж. I Коринтяни 14:1; 13:27). (Не може да не отбележим, че примера, който се дава с говоренето на езици е за времето,

когато Бог е допуснал тази дарба за апостолите с цел благовестието да се разпространи бързо по целия свят, иначе важноста от правилно тълкуване на Писанията, не чрез наши усилия, но с Божия благодат, е винаги в сила - бел. на ред.) Когато не присъства тълкувател, вероятният говорител трябва да “замълчи в църквата”, макар че това по никакъв начин не бива да пречи на личното му общение с Бога (вж. ст. 28).

Ако точно този проблем е малко вероятно да се появи днес, то има един проблем, при който някой, докато служи или поучава, използва думи, термини, илюстрации или цитати, които са отвъд способностите на някои от слушателите му да го разберат напълно. Павел го поставя в същия контекст, както когато се използват езици, без да се тълкуват, и заявява: “Защото ти наистина благодариш добре, но другият не се назидава” (I Коринтяни 14:17).

Такава била и ситуацията, пред която се изправил Ездра заедно със съработниците си, когато “всичките люде... рекоха на книжника Ездра да донесе книгата на Моисеевия закон, който Господ бе заповядал на Израиля” (Неемия 8:1). Те разбирали, че просто четенето само по себе си не е достатъчно, и затова “тълкуваха закона на людете... Четоха ясно от книгата на Божия закон и дадоха значението, като им тълкуваха прочетеното” (Неемия 8:7, 8), а това само по себе си е голяма помощ. Това било истинско тълкуване и именно такава тълкуване чрез Божия благодат е нужно и днес.

УЧИТЕЛИ – поучавайте просто, със сила от Бога и благодат

По времето, когато Исус Христос бил тук, на земята, имало много книжници и религиозни учители в Израел, които познавали старозаветните писания до най-малките подробности. Те могли с готовност да кажат на Ирод къде точно се очаква да се роди Месията и дори да цитират точно пророчеството (вж. Матей 2, 4, 6). Но тяхното знание, а знанието е доста различно от познанието, било в най-добрия случай академично и доста често легалистично. Впечатлението, което поучението на Господ Исус правело, било, че “Той поучаваше като един, който има власт, а не като техните книжници” (Матей 7:29). За поучението Му в Капернаум четем: “учудваха се на учението Му, защото Неговото слово беше с власт” (Лука 4:32). За своето поучение в Коринт Павел твърди, че “говоренето ми и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила” (I Коринтяни 2:4), а на солунците казва, че “нашето благовестуване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Светия Дух и с голяма увереност” (I Солун-

ци 1:5). Това можело да се очаква от Павел, добре образован “евреин на евреите и досежно закона фарисей” (Филипийци 3:5), но какво да кажем за рибари като Петър и Йоан, които се считали от социално провъзхождащите ги за “неуки и прости хора”? Е, първосвещеникът и неговият антураж, “като гледаха дързостта на Петра и Иоана и бяха вече забелязали, че са неграмотни и неуки човече, чудеха се; и познаха, че са били с Исуса” (Деяния 4:13). Така и всяко поучение или служение би било много по-ефективно и смислено, ако е ясно за слушателите си.

Истинското тълкуване на Писанията трябва да бъде съпътствано от Божия благодат и Божия сила в този, който проповядва (II Тимотей 4:2), поучава (Деяния 18:11) или участва в служение на словото (Деяния 6:4).

Когато Господ Исус каза: не се безпокойте какво ще говорите..., с това ясно се потвърждава източникът на благодатните думи, които наистина могат да засегнат сърцата, търсещи Бога!

(Следва продължение)

Статията се публикува с позволението на “Precious Seed”

Причините, поради които лично аз нямам свобода да участвам в междугуеноминационни служби

ЧАСТ 3

От покойния У. Трло

Това е копие от едно обръщение в Шийлдс Роуд Магьруел през 1954 г.

Предадено от Дж. Д. Маккол, Австралия

Нека да илюстрираме това, за което ще стане въпрос. Човешкото ръкополагане в служение е придобило облика на необходимост във всяка секта, та дори и в части от християнския свят. Имам един приятел. Той беше баптистки служител и отговаряше за една от най-големите църкви в неговата страна. Той премина задълбочена подготовка пред Бога за своята позиция, като беше чел и изучавал Писанията. Накрая, убеден, че деноминациите са небиблейски и са голямо зло и че неговата позиция на принадлежност към система от духовенство е заклеена от Божието Слово, той прекъсна връзката си с нея, но плати огромна цена. Сега служи на Господа и е щастлив между светиите в събранията и е мощно употребяван от Бога.

Дали е бил прав, или е сгрешил? Според мен е бил прав. Но ако църковната организация е била за него една съвсем погрешна система, то тя е точно толкова заклеена от Писанията и за всяко Божие дете. “И ако някой човек или група от хора, се реши на такава стъпка, да лицензира или да оторизира проповедника на евангелието, това от тяхна страна е намеса в суверенните права на Христос, единствената Глава на Църквата.” Всъщ-

ност нищо друго, освен Църквата на Бога, няма право според Писанията да съществува. Никое Божие дете няма библийска власт да се свързва с каквото и да е друго (Божиие чада - това са всички, които са родени и са потвърдени с Неговия печат, и при това положение естествената реакция на родените от Бога е да са в Неговото присъствие, а тези, които се увличат по други учения, са неутвърдени и непознаващи Бога – бел. на ред.). Човешката система няма библийска власт за своето съществуване и със сигурност, ако няма библийско право да съществува, то няма право да съществува изобщо.

И от тук стигам направо до това, което искам да кажа: “Аз не мога да изпълня условията на моето призвание, както ми е дадено от моя Господар и е илюстрирано в служението на Павел, в рамките на някаква деноминация.”

Една млада дама дойде при нас една вечер в град, в който провеждахме служби в палатка. Тя ни попита: “Бихте ли могли да ме кръстите? Тъй като, когато Бог ме благослови, Той ми посочи в Писанията, че трябва да бъда кръстена. Не мога да направя това в църквата, на която съм член.” Ние казахме: “Да, с най-голяма радост.” И я кръстихме.

Тя била учителка в Неделното училище и някои от момичетата в нейния клас се спасили. После разбрала, че тя била отговорна според условията на призиването си да ги научи на това, което е научила от Божията Воля относно кръщението. Това стигнало до ушите на един от служителите и той отишъл при нея. “Ирис, правилно ли е да учиш твоите момичета на кръщение с потапяне?” “Да”, казала Ирис. “Но ти знаеш, че не можеш да учиш на това тук”, възкликнал служителят. “Да не уча на това тук? Защо не? Новият Завет ясно ни учи, че това е Волята на Господа за всеки вярващ”, отговорила Ирис. “Изобщо не става въпрос за това” - настоял служителят. - Ти не можеш да поучаваш тук за неща, които са в противоречие с

техния устав.” Ирис каза: “Е, тогава, ако тук няма място за Божието Слово, не може да има място и за мен.”

Мога да споделя с вас много такива случаи. Но в този случай обърнете внимание на две неща:

(1) За да се покори на това, което е научила от Волята на Господа, тя трябвало да излезе от своята деноминация, в границите на която нямала свободата да се покорява на Божиата Воля. Защото в тази система нямало място за властта на Божието Слово.

(2) За нея било практически невъзможно да изпълни условията на Божието призвание в границите на своята деноминация. И така е винаги. А този факт ме води към следните заключения:

(а) Аз нямам моралното право да вляза в която и да е деноминация и да проповядвам това, което знам, че е Божиата истина, но е в противоречие с техния устав.

Ето една група хора. Те отделят известна сума, за да издигнат сграда, в която да увековечат методистката кауза. Те плащат за отопление и осветление. Прилагат цялата организация на методизма. Канят ме да заема техния амвон вместо обичайния им служител. С тяхна помощ аз отивам. По тяхна покана проповядвам. Те не са ме поканили да проповядвам, за да съсия тяхната вяра; и ако са знаели, че възнамерявам да проповядвам това, което според мен би съсипало техните порядки, никога не биха ме поканили. Аз казвам, че нямам моралното право да приема поканата им и с тяхна помощ да използвам сградата, която са купили с парите си, осветлението и отоплението, което плащат с парите си, и хората, които са събрали с много усърдие, за да поучавам в истина, която ще разруши онова, което те се стремят да изградят. Служителят, който ме е поканил да заема техния амвон, е достатъчно възпитан и смята, че аз също съм възпитан, и има правото да очаква да се държа като такъв. Ако приема неговата покана, единственото почтено нещо, което мога да направя, е да тегля черта, зад която не трябва да пристъпвам в служението си. Но това би било невярност към моя Господ и моите слушатели, както и към условията на посвещението ми. С други думи, каква ми е работата да ходя там, където няма отворени за истината покорни сърца, освен за изобличение, ако е това Божиата воля за тях.

Един мой приятел чувства свобода да проповядва във всяка деноминация, в която го поканят. Ние разговаряхме за това и аз му казах: “Ако те по-

канят да проповядваш на методисти на следващия Господен Ден, би ли прекарал тази седмица в задълбочена подготовка пред Бога за посланието си? Да предположим, че Бог вложи в сърцето ти историята за спасението на етиопския скопец. Ти би направил това, което направи благовестителят в този случай, и би им проповядвал за Исус. Когато стигнеш до мястото, в което скопецът казва “Ето вода; какво ми пречи да се кръстя?”, какво би направил?” Защо да чуя отговора му. Той помисли внимателно и после каза съвсем честно: “При тези обстоятелства трябва да спра, преди да стигна до там.” Точно така. Защото ние нямаме моралното право да проповядваме там неща, които са в противоречие с техния устав, макар да знаем, че са Божиата истина, освен ако Господ не ни проводи по Своята воля. Но да решим умишлено да се ограничаваме в служението си и да задържаме Божиата истина, това е невярност към Господа и само доказва твърдението ми, че не можем да изпълним условията на нашето посвещение в тези места.

(б) И отново се питам дали имам място да поучавам в някоя деноминация за това, което е в противоречие с техните разбирания, и да се опитвам да ги променям, когато те не искат и си запушват ушите, за да не чуят?

Тази зала, в която сме събрани, се управлява чрез Волята на собственика, в ръцете на попечители, които легално са отговорни да следят залата да се използва само по предназначение. И ще бъде незаконно, ако влезе някой лъжехристиянин да проповядва доктрината си тук, тъй като това ще бъде явно противоречие с Волята на собственика. Приемам, че същото се отнася и до сградите, които са собственост на деноминационните съюзи. Ако пък учение, което проповядвам, стане в една от тези системи законно според техния критерий, то ще се окаже, че аз не съм на мястото си.

Затова нямам моралното право да проповядвам в някоя деноминация голяма част от това, което знам, че е Божиата истина и тъй като не мога да проповядвам там и да изпълня условията на посвещението на моя Господар, то просто моето място не е там.

Това изглежда ясно и логично и тези съображения правят моята пътека на служение ясна.

(Следва продължение)

*Статията се публикува с позволението на
“Assembly Testimony”*

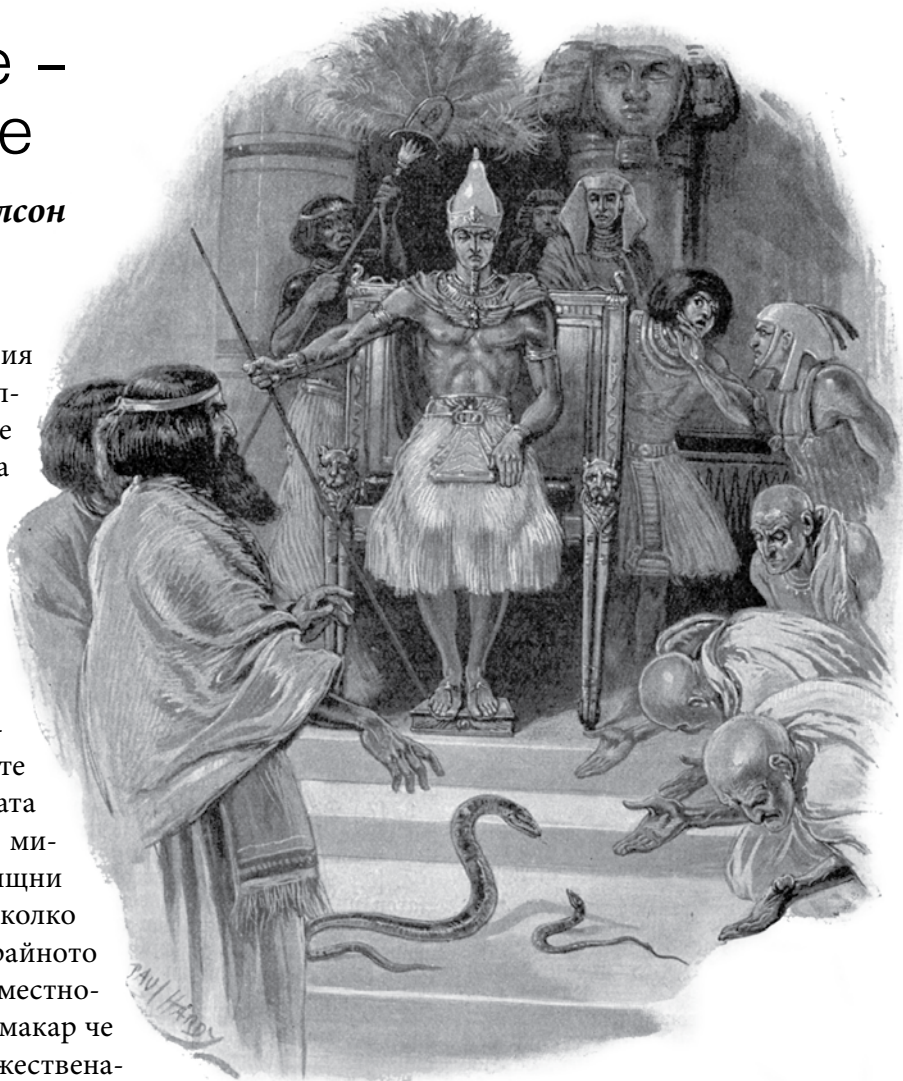
Надзирателите – доблестни мъже

П. Кулсон

Доблест – изискване за съвременното състояние

Колко малко разбираме яростния духовен конфликт, който непрестанно се води в небесните места (Ефесяни 6:12), тъй като Сатана се стреми да съсипе всичко, което съществува за Божия слава в неговото владение! До голяма степен ние нехаем за небесните битки, които се водят заради нас, и за главоулавящата мощ на силите, които са въвлечени в тях. Ако трайното съществуване на малкия народ на Израел, Божиите хора на земята, при наличието на цялата омраза и враждебност от страна на миналите, настоящите и бъдещите й хищни съседи, е нещо, което буди учудване, колко повече трябва да сме удивени от трайното съществуване на свидетелството на местното събрание в този нечестив свят? И макар че без съмнение сме защитени чрез божествената сила и намеса от най-злонамерените атаки на дявола, всяко събрание от време на време ще се изправя срещу опозиция и атаки.

Вече разгледахме необходимостта надзирателите в събранието да бъдат бдителни мъже, които постоянно да следят за враждебна дейност, но освен че трябва да са бдителни, те трябва да бъдат и доблестни мъже, когато отбиват атаките. Трагично е, когато бедите водят до разрушаване на някое събрание не защото надзирателите не забелязват, че идва беда, а защото им липсва моралният и духовен кураж да се справят с нея навреме и по категоричен начин! Безбройни са ситуациите, в които бедата е явна, последствията от нея са явни и разрешението е явно, но мъжете, които трябва да действат смело и решително, кършат ръце и се възмущават от проблема, и призовават Господа да се намеси в ситуация, с която те самите са подготвени и отговорни да се справят. Не приемаме ли и не учим ли, че Господ няма да направи за нас това, което очаква ние самите да направим, като ни е дал силата за това? “Бъдете мъжествени”, е

отрезвяващото увещание на Павел към братята в Коринт (I Коринтяни 16:13), след като им е казал: “Бдете”. Бдителността е съществена, но така също и доблестта, която кара хората да предприемат действия, за да защитят нещата, които са скъпоценни за Божието сърце.

Доблест – решение за лично посвещение

Духовната доблест не трябва да се обръкват нито за миг с агресивно и непримиримо отношение, с груби обноски или с плътска решимост да наложим своето си. Един от най-доблестните мъже в Писанията е Гедеон, “мъжо силни и храбри” (Съдии 6:12), но той дълбоко съзнавал собствените си ограничения и колко е недостоеен да бъде употребен в привидно неизпълнимата задача да освободят земята от мadianците. Той бил колеблив (6:15) и страхлив, но действал в покорство на Божията воля, като съборил олтара на Ваал, изсякъл горичката му и издигнал олтар за Бога. Това, което Гедеон направил колебливо и страх-

ливо през нощта, дало кураж на баща му, който застанал твърдо за Бога през деня, и избавлението на Божиите хора от мадиамското потисничество започнало! Дали тези думи се четат от един любящ брат, който както Гедеон тихомълком си

тъгува за разрушенията, нанесени от нашествието на раздора (Мадиам) и плътта (Амалик) в събранието на

Божиите хора? Нека Бог да подейства с благодат в сърцата ви и да ви даде сила смело да застанете за Него и Неговото Слово и може би други, със същия товар, ще добият сила и кураж от вашите убеждения. Може да изпитате радостта да видите Самия Господ как носи избавление на светиите Си от подобно угнетяване!

Доблест – да се отнасяме към хората смело

Колко често сме чували да се казва за Мойсей, че неговата кротост не е слабост. Много и различни са били ситуациите, в които този благочестив човек е трябвало да показва смелост и да застава срещу хора, чиито думи и пътища са били противоположни на Божиите намерения. Кой е познавал по-добре от него силата, която била в ръцете на фараона, или злонамерените способности на неговите гадатели и магьосници? И все пак (независимо от съзнанието си за липса на красноречие) Мойсей застанал смело пред този владетел и предано изявил словото на Бога. Това изисквало огромен кураж и макар че Бог бил подготвил Мойсей за задачата, не може да се отрече, че той застанал с цялата си доблест пред него. Откъде е имал Мойсей този кураж? Отговорът на този въпрос се намира в Евреи 11:27: “С вяра напусна Египет, без да се бои от царския гняв; защото издържа като един, който вижда Невидимия.” Тук се крие тайната за този кураж, който не разчита на никакви физически качества. Мъж на вяра, ня-

кога докоснат от Божия благодат, за да види нещата, както Бог ги вижда, ще покаже в духовните неща лъвска храброст, каквато не личи от физическите му дадености. И как ние днес да получим такова откровение? Не става ли, като гледаме към Личността и делото на Христос в тишината на храма? Не става ли там, където нещата, които Бог счита за скъпоценни, стават скъпоценни и за нашите сърца? И щом веднъж разберем нещо за божествената оценка на тези неща, които са ни поверени, няма ли да стоим за тях до последния си дъх?

Едно е Мойсей да застане срещу един безбожен владетел, но съвсем друго е да застане срещу Аарон, собствения си (по-голям) брат по плът (Изход 32:21). Похвално е, че храбростта му не го напуснала, когато трябвало да застане срещу своите сродници - ситуация, която много често е възпирала иначе доблестни мъже в местните събрания. Вярно е, че “кръвта вода не става”. Но колко раздори са били посявани в събранията, тъй като делата на някой член от семейството са били пренебрегвани или извинявани от надзирателите, а са били осъждани от някой друг. Семейните взаимоотношения са актуални само извън събранията и доблестните надзиратели трябва да бъдат справедливи в отношението си към светиите. Отрезвяващо е да забележим, че когато Аарон и Мариам говорили против Мойсей, но така, че той да не чуе, Господ чул това (Числа 12:2) и изкарал нещата наяве. Господ очаква Неговите под-овчари да се занимават смело и решително с нещата, които изискват вниманието им, а Той ще се заеме с тези неща, които са скрити от хората.

Доблест – непрестанно защитаване на принципите

Характерът и делата на силните мъже на Давид са непрестанен плодотворен предмет за изучаване. Невероятна смелост е присъща на всички тях и те винаги са били готови да рискуват живота си заради човека, на когото са се заклели във вярност. Дали Господ, Който умря, за да спаси душите ни, заслужава по-малко посвещение? Всеки един от тримата мъже, споменати във II Царе 23:8-12, показва забележителна комбинация от преданост и смелост заради свидното място, което техният Господ е поставил в сърцата им.

Йосев-Васевет бил най-силният мъж, мъдър и

велик военачалник. Той лесно би могъл да привлече последователи след себе си, но в Писанията е записано, че той направил всичко, за да “направи (Давид) цар” (I Летописи 11:10). Той бил човек, който се отнасял с голямо уважение към позицията на царя. Негово съответствие е човекът, който прави всичко, за да покаже на дело Господството на Христос в събранието на Неговите хора. Всеки човек, който се стреми да издигне себе си или своята програма в събранието, отправя предизвикателство към първото място и Господството на Христос. Нека никога да не ни липсва Йосев, който да се справя с такива мъже!

Два пъти е записано за ахохиеца Елеазар, че е бил “с Давид”, когато филистимците нападнали и израилтяните побягнали. Изглежда, че този силен мъже е бил особено загрижен за личността на царя и го защитавал от огромни опасности до пълно изтощение. Врагът нападнал царя от всички страни, но Елиазар “стана и поразяваше филистимците, докато ръката му изнемоля и се залепи за меч” (II Царе 23:10). Чудесно описание на надзирател, който никога няма да се поколебае да защити Личността на Христос от нападенията на нечестиви мъже и който толкова здраво е хванал Божието Слово, че то не може да се откъсне от ръката му! Господ е Този, Който му е дал победата в онзи ден, и ненадминатите усилия на Елиазар са записани във вечния списък на честта.

Сама, син на арапеца Агей, спечелил славата си за вяност и смелост при защитата на “земя, засадена с леща” от филистимските мародери. Защо би рискувал живота си за тази привидно безсмислена кауза? Защото тази земя принадлежала на царя, тя била негово притежание. Толкова много хора не са успявали да защитят смело местното събрание като притежание, купено от Господа; за тях то не е нищо повече от “парче земя” и позволяват на филистимците да тъпчат онова, което би трябвало да защитават.

Нека съвременните надзиратели в местните събрания приемат предизвикателството да бъдат силни, доблестни мъже, с морален и духовен кураж, да се отнасят справедливо със светиите и да защитават Позицията, Личността и Притежанието на нашия Господ Исус Христос от всички нападения, с които се сблъскваме днес.

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Освещение (1)

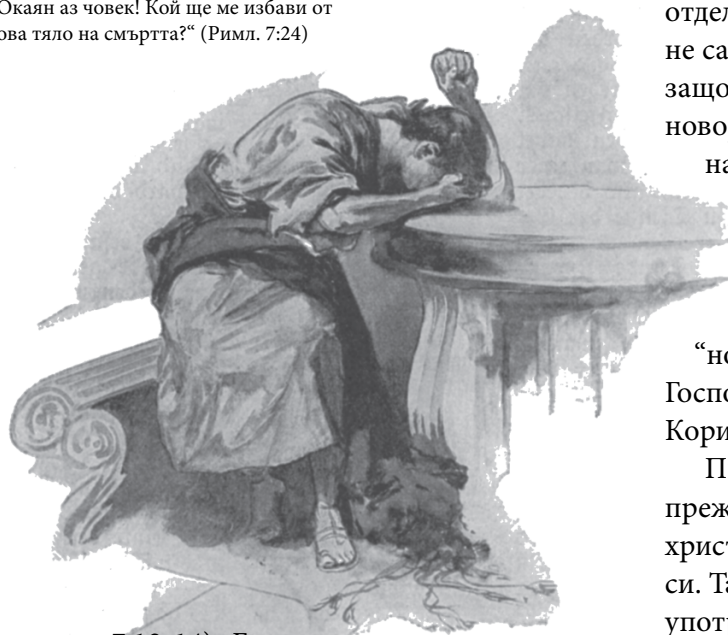
Дж. Е. Тод

Думите *освещение, святост и посвещение* в Писанията говорят за отделяне за Бога. На оригиналния гръцки език те са една дума, използвана с двойко значение. От една страна, това е отделяне от всичко обикновено, включително това, което е греховно, плътско или светско. От друга страна, представлява отделяне за Бога и всичко, което е добро, праведно и истинно. Думата се използва и за предмети (I Тимотей 4:5), и за хора (Деяния 20:32). Що се отнася до хора, думата *светия*, използвана в Новия Завет за християнин, буквално означава ‘осветен’, ‘свят’, т. е. отделен за Бога. Думата *свят*, така както се използва в разговорния английски, все още точно предава значението на новозаветната дума, тъй като означава ‘посветен или принадлежащ на Бога’.

Вероятно ще се учудите, като научите, че думата се използва два пъти в Писанията за хора преди тяхното новородение. “Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещение на Духа и вярване в истината” (II Солунци 2:13) и “Избрани по предумянieto на Бога Отца, чрез освещението на Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта Исус Христова” (I Петрово 1:2). Освещението, за което се говори в тези два стиха, се отнася за отделяне чрез Светия Дух на някой човек, за да стане обект на Неговото изобличително дело (Йоан 16:7-11). Това се случва, когато някой попадне под влиянието на благовестието за спасение чрез Исуса Христа. Но този човек все още не е новороден, той е осветен от Божието Слово, от Истината и Светият Дух го води към нозете на Христа, където той трябва да чуе Божествения глас на потвърждение, че е приет в Божието семейство. Когато откликне на това влияние чрез вяра, резултатът е “вяра в истината” и “покорство на Исус Христос и... поръсване с Неговата кръв”.

Дори още по-учудваща е употребата на думата, за да се опише човек, който не е християнин, дори антихристиянин: “Защото невярващият мъж се освещава чрез жената и невярващата жена се освещава чрез брата, свой мъж” (I Ко-

„Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“ (Римл. 7:24)

ринтяни 7:12-14). Брачният завет, а следователно и невярващият партньор в него, се освещава в Божиите очи заради вярващия партньор и децата. Съюзът не е несвят в Божиите очи и затова това не е причина за нарушаването му.

Терминът *осветен* в Писанията се прилага и за всеки новороден вярващ.

Първо, в смисъла, споменат по-горе, всеки християнин се счита за светия, т. е. осветен.

Второ, определението „осветен“ се използва за всеки християнин. И двата момента са илюстрирани в началните стихове на първото писмо до коринтяните: „...до Божията църква, която е в Коринт, до осветените в Христа Исуса, призвани да бъдат заедно с всички, които

призовават на всяко място името на Исуса Христа, нашия Господ, Който е и техен, и наш“. И макар че някои от тези християни с право са обвинени, че са плътски - „Понеже и до сега сте плътски“ (3:3), все пак за тях все още се говори като за осветени - „но се осветихте“ (6:11). В този случай тези, които живеят плътски според законите на плътта ние наричаме плътски християни. Те не познават силата на закона на Животворящия Дух, който ни освобождава от силата на греха и смъртта, така че ако те са били осветени, то това трябва да се разглежда в светлината на първото разгледано по-горе значение на тази дума. Но от божествена гледна точка самият акт на новородението включва освещаване. Всеки новороден човек се счита от Бога за отделен от всеки грях,

отделен за Него, за да живее свят живот. Но това е не само Божията цел, а и това, което е извършил, защото при даването на дара — Светия Дух при новородението (I Коринтяни 12:13), Той е дал на всеки християнин Дух на святост (Римляни 1:4). И така освещението не е допълнение по избор към оправданието, но те вървят заедно, ръка за ръка; а осветеният живот е задължителен за всеки оправдан човек: „но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа Исуса Христа и в Духа на нашия Бог“ (I Коринтяни 6:11).

Писанията говорят за освещението като за преживяване или духовна опитност и всеки християнин трябва да е изпитал това в сърцето си. Така както има съдове за почтена и непочтена употреба. Освещаването те прави съд за почтена употреба, в служба на Бога: „Понеже това е Божията воля - вашето освещение“ (I Солунци 4:3); „А сам Бог на мира да ви освети напълно“ (I Солунци 5:23). Това говори за ежедневно преживяване на освещението в сърцето на християнина. Преживяването може да се опише като трикратно дело:

Първо, да бъде свободен от впримчващи грехове (Йоан 8:34, 36). Обичайно преживяване за себичния живот е да се изявява чрез някой конкретен впримчващ грях: раздражителност, критичен дух, заробващ навик.

Второ, да бъде уверен в победата във време на изкушение. Изкушенията ще дойдат, но истински осветеният човек няма да се поддаде (Римляни 6:14).

Трето, да изявява плода на Духа в един живот, изпълнен с любов, радост, мир, търпение, благодат, милост, верност, кротост, себеобуздание (Галатяни 5:22-23).

Това е християнското съвършенство. „И тъй, бъдете съвършени“ (Матей 5:48); „И тъй, ние, които сме зрели“ (Филипийци 3:15). Не съвършенство според обичайния смисъл на думата, т. е. неопетнена безупречност, а съвършенство според гръцкия смисъл, т. е. „завършен“ или „зрял“.

Но как точно да постигнем това? Механизмът на освещението е от жизненоважно значение. Съществува да разберем, че святият живот в никакъв случай не може да се живее с ресурсите на

Освещението не е допълнение по избор към оправданието.

падналата човешка природа, тази природа, която Библията нарича “плътта” (Римляни 7:14-20). Всички религиозни упражнения и методи за дисциплина са безполезни. И както не можеш да изкараш кръв от камък, така и святостта не може да се постигне с падналата човешка природа – “тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога” (Римляни 8:8). Оттам е и необходимостта от новородението, нуждата да получим нова природа. Новата природа е божествена (II Питрово 1:4) и затова е безгрешна. За тази нова природа се говори в Писанията като за духа. Двете природи, плътта и духът, разбира се, са в опозиция една спрямо друга (Галатяни 5:17), но този конфликт не е преживяване на осветление.

Предишният ни начин на живот преди новородението, нашият “стар човек”, е бил контролиран от плътта. Т. е. моята греховна човешка природа се е изразявала чрез моя ум и моето тяло. Една греховна природа не може да произведе свят живот. Но Бог е осъдил този ред на нещата и екзекуцията е извършена на кръста в лицето на нашия заместител, Господ Исус Христос. “Като знаем, че нашето старо естество бе разпнато с *Него*” (Римляни 6:6); “Съразпнах се с Христа” (Галатяни 2:20). Сега пред христинина се открива един съвсем нов начин на живот чрез Този, Който живее в него – “и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене”. Вместо плътта, човешката природа, грехът, нашето Аз да контролира, сега възкръсналият жив Христос, обитаващ в лицето на Светия Му Дух, може да контролира живота. Ние трябва да имаме това познание (Римляни 6:6); трябва да считаме това за истина за себе си (ст. 11); трябва да се предаваме на тази истина (ст. 13). Но как? – “живея го с вярата, която е в Божия Син” (Галатяни 2:20), тази вяра, която е един непресъхващ извор на вечен живот на познаване на нашия Спасител и Господ, Исуса Христа.

Основният метод на осветление никога не се променя – в Галатяни 2:20 четем: “Съразпнах се с Христа и *сега* вече не аз живея, но Христос живее в мене.” Преживяването на осветлението обаче може да има много различни вариации. Един християнин може да ходи с вяра от момента на

своето новородение. Или пък това може да е постепенен процес на разбиране, че може да живее чрез силата на обитаващия Христос вместо чрез собствената си слабост. А може и да дойде като внезапно прозрение на истината, чрез духовна криза, която в някои случаи може да има по-голям практически ефект върху живота на човека, отколкото самото новородение. А може и да е преживяване, което ту идва, ту се губи, когато вярващият ходи ту в Духа, ту в плътта. Или,

Нашата единствена надежда за осветление е, когато Той живее Своя живот в нас и чрез нас с Духа Си.

за жалост, човек може никога да не преживее осветяващата сила на Духа на дело.

Не трябва обаче да объркваме преживяването на осветление с усъвършенстването на осветлението – точно там възниква голямо объркване.

Това предупреждение е особено нужно в случаите на внезапна криза, защото тя идва, за да навлезем в практическо преживяване на осветяващата сила на обитаващия в нас Христос. Усъвършенстването на осветлението е съвсем друг въпрос. Ние винаги сме в позиция на “усъвършенстване в светост със страх от Бога” (II Коринтяни 7:1). Господ Исус Христос е единственият Човек, Който е живял съвършен осветен живот. Нашата единствена надежда за осветление е, когато Той живее Своя живот в нас и чрез нас чрез Духа Си. Защото Господ казва: “и заради тях Аз осветявам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината” (Йоан 17:19). Когато ходим чрез вяра (Галатяни 2:20), когато ходим по Духа (Галатяни 5:25), тогава позволяваме на Господ да живее в нас и чрез нас. Тогава започва и продължава процесът на осветен живот, а също така и истинският духовен растеж. “Не че съм сполучил вече (възкресението), или че съм станал вече съвършен; но гоня изподир” (Филипяни 3:12). Но процесът ще достигне крайната си цел – да бъдем подобни на Христос, когато Го видим: “Но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е. И всеки, който имата надежда на Него, очисти себе си, както е Той чист” (I Йоан 3:2-3). Тогава ще бъдат съвършено изпълнени както волята на Бога, така и молитвата на апостола (I Солунци 4:3; 5:23).

В широкото поле на теологията се срещат три форми на учението за “второ благословение” във

връзка с доктрината на освещението.

- Първото е римо-католическото учение, следвано и от англиканското, или англо-католическото вероизповедание. И то е, че едно бебе или човек се новоражда при кръщението, а след това, като второ дело на благодат, получава Светия Дух при конформацията чрез полагане на ръце.

- След това идват петдесетниците, които учат, че Светият Дух не се приема при новорождението, а се приема при едно второ преживяване, известно (погрешно) като кръщение в Светия Дух, когато вярващият говори на езици.

- Но никое от тях не се доближава до класическото учение за “второ благословение”, което се заражда от Джон Уесли. Макар че се съгласява, че терминът “освещение” се прилага в Писанията по принцип за всички християни, Уесли запазва термина “цялостно освещение” за премахване на тенденцията към грях от човешката природа. Когато свиква първата конференция със своето духовенство и проповедници през 1744 г. в отговор на въпроса: “Това означава ли, че целият вътрешен грях е премахнат?”, господин Уесли отговаря: “Несъмнено, или как би могло да се каже, че сме “спасени от всичката си нечистота”?” (Езекиил 35:29). Този цитат ясно показва, че Джон Уесли не би могъл да си представи християнинът да се въздържа от грях, докато човешката му природа не се пречисти. Този извод е колкото по човешки логичен, толкова и библейски неверен. Уесли също изказва мнението, че това преживяване следва оправданието: “Но не познаваме и единствен случай, където и да е, на човек, който да е приел, в един и същи момент, очистване от греховете, обитаващото свидетелство на Духа и ново, чисто сърце.” (Под чисто сърце той има предвид една очистена от греха човешка природа.) А оттам и терминът “второ благословение”. (Всъщност Джон Уесли е родоначалник на това погрешно учение за някакво “второ благословение”, като не схваща оправдателната сила на делото на Господ Исус и действието на Светия Дух при новорождението - ...ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух /Йоан 3:5,6/. И като е в тъмнина относно действието на Божията благодат, той възприема единственото удовлетворяващо неговото духовно състояние обяснение, а именно, че християни-

нът след дълги преживявания трябва най-сетне да бъде осветен цялостно и оттук, както казахме, терминът “второ благословение” започва да си прокарва път в християнските среди, и най-вече сред слабите и неутвърдени души, които бързо биват завлечени към ритуали и търсене на всяка цена на белези, уж породени от Светия Дух - бел. на ред.)

Това е официалното учение на методистката църква и на Армията на спасението, макар че най-горещи разпространители на тази доктрина днес са движенията на светостта. Но далеч над всички тях е основаната в Америка Църква на назаряните. Тяхната официална доктрина е, че след новорождението има второ действие на благодат, когато Светият Дух унищожава (в смисъл, че прави да спре да съществува) греха в човешката природа, като връща човека до състоянието на Адам преди съгрешаването. Това не е учение за безгрешно съвършенство, тъй като твърди, че слага край само на съзнателните грехове, а не прави човек безгрешен, т. е. свободен от несъзнателно извършени грехове, което поради пропуск би включило много грехове. Също така се признава, че човек може да изгуби благословието и да падне в грях, поради това да се нуждае от възстановяване.

Може би е добре да попитаме как едно такова учение може да се разгледа в светлината на Писанията, където апостол Павел пише за “греха, който живее в мен... сиреч, в плътта ми” (Римляни 7:17-18), и апостол Йоан казва: “Ако кажем, че нямаме грях, мамим себе си и истината не е в нас” (1 Йоан 1:8). Но ако някой смята (съвсем погрешно), че определението “стария човек” (Римляни 6:6), “плътта” (Галатяни 5:24), “собственото Аз” (Галатяни 2:20) и “тялото на греха” (Римляни 6:6) означават грях в човешката природа; а също така смята (точно толкова погрешно), че термините “разпънете” (Галатяни 5:24), “умъртвите” (Колосияни 3:5) и “унищожи” (Римляни 6:6) означават “премахва”, а после да смята (пак погрешно) термини като “освещение” и “святост”, че означават второ, допълващо действие на благодатта, тогава става много лесно да си обясним как тези фалшиви доктрини намират благоприятна почва и се позовават на Светите Писания.

(Следва продължение)

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Животът на Йосиф

Историята на Йосиф силно се откроява от тази на другите патриарси. Той прекарал по-голямата част от живота си в Ханаан, обещаната земя; издигнал се до високо положение; станал управител на един езически народ; осигурил дом на баща си и семейството му, когато гладът обхванал земята. Съвсем уместно Битие завършва по този забележителен начин. Книгата, която започва с Адам и Ева в Едемската градина и с Адам, който упражнява власт над творението, завършва с картината на деня, в който Господ Исус ще царува над този свят с достойнство и слава. Приемането на високия пост от Йосиф сочи напред към деня, в който „един цар ще царува с правда... И всеки човек *от тях* ще бъде като заслон от вятър и като прибежище от буря, като водни потоци на сухо място, като сянка от голяма канара в изтощена земя.“ (Исая 32:1-2). Виждаме Йосиф като избран от Бога човек от самото начало на живота му.

Животът на този последен патриарх е прототип на Господ Исус. В детските си дни той се радвал на благоволенieto на баща си и омразата на братята си. И както в Израел мразели Спасителя, така и братята му мразели Йосиф; и както го хвърлили в рова с идеята да го убият, а после го продали като роб в Египет, така и в Израел замислили план да убият Господ Исус; и както Йосиф работил в Египет, за да го хвърлят накрая в затвора, така и юдеи и езичници се отнасяли с Господ Исус сякаш не струва нищо; и както накрая бил издигнат до голяма чест и власт над най-великия народ на онази ера, така и Господ Исус ще се върне в слава и ще владее от бряг до бряг. С това издигане историята на патриарсите, четиримата забележителни мъже, приключва.

КАТО СИН – глава 37

От началото той бил изпитван и подлаган на проверки, тъй като Врагът искал да го унищожи. Тук се отправя сериозно предупреждение към всички млади вярващи. Извън дома той виждал как братята му вършели грехове. Когато докладвал на баща си, той не го правел, за да му стане любимец. Ако не ги издавал, щял да има вина за това, което се случвало (Левит 5:1), така че това, че ги издавал на баща си, било праведно дело. Предупреждението към младите е, че далеч от дома могат да попаднат на опасно място. Тези, които се събираш, могат да се радват на свободата, която им позволява да се държат по начин, който да е напълно неприемлив в дома на техните родители. Бъдете нащрек за тази опасност!

Комбинацията от дрешката, която бащата му дал, и сънищата, които имал, само увеличили гнева и завистта на братята му. Няма съмнение, че е бил прав, когато им разказал за сънищата си. Ако те бяха послушали и приели, че начинът, за тяхното благословение, е да признаят факта, че Божията ръка била върху Йосиф по един уникален начин, то последвалите им страдания и злочестини не биха се случили изобщо. Но те не искали да послушат!

СЛУЖЕНИЕТО МУ – гл. 39:1-20

Какво ли е минало през ума на Йосиф на път към Египет, не знаем, но от това, което се случило по-късно, разбираме, че той не изгубил упованието си в Своя Бог и не изгубил вярата си в посланието, което получил в сънищата си. В него нямало огорчение и той се заел да работи в дома на Петефрий толкова предано, че скоро бил издигнат. Тайната на успеха му била, че „Господ

Местата, където е живял Йосиф

Домът на баща му 37:1-14

Домът на Петефрий 39:1-21

Затворът 39:21-41:36

Домът на управителя 41:37-50:26

ЖИВОТЪТ

“ГОСПОДЕ

ПЛОДОВИТАТА

Господ изпрати пред тях човека Йосиф, Пс. 105:17

КАТО СИН

Гл. 37

ИЗКУШЕНИЕ НА ПОЛЕТО

37:1-2

ОТ БРАТЯТА МУ

Опасност от лоши другари

Победата в отделянето

СВИДЕТЕЛСТВОТО У ДОМА

37:3-11

СПРЯМО БРАТЯТА МУ

Опасността от завистта на братята му

Победата от това, че не си отмъщава

ИЗПИТАНИЯТА В ДАЛЕЧНАТА

СТРАНА

37:12-36

ОТ БРАТЯТА МУ

Опасност от гонение

Победата на покорството

СЛУЖЕНИЕТО МУ

Гл. 39:1-20

РАБОТАТА, КОЯТО ИЗВЪРШИЛ

39:1-2

Одобрението му

Напредъкът му

СВИДЕТЕЛСТВОТО, КОЕТО НОСЕЛ

39:3-6

Господ бил с него

Господ го издигнал да управлява

НЕЧЕСТИЕТО, С КОЕТО СЕ

СБЛЪСКАЛ

39:7-18

Било “привлекателно”

Било настойчиво

МЪДРОСТТА, КОЯТО ПРОЯВИЛ

39:19-20

Когато бил хулен, не отвърщал с хула

Когато страдал, не заплашвал

ПРОДАДЕН

В ЗАТВОРА

СЛОВОТО НА БОГА ГО

СЕДЕМ ЕТАПА НА СТРАДАНИЕ

1. ЗА ДРЕШКАТА
2. ЗА СЪНИЩАТА
3. В РОВА
4. ПРОДАДЕН В ЕГИПЕТ
5. В ДОМА НА ПЕТЕФРИЙ
6. В ЗАТВОРА
7. ПРЕНЕБРЕГНАТ ОТ ВИНОЧЕРПЕЦА

НА ЙОСИФ

ПРИБАВИЛ”

КЛОНКА (49:22)

Сънищата в живота на Йосиф
Божиите намерения за Йосиф 37:5-11
Божиите намерения за
грешниците 40:8-19
Божиите намерения за света 41:1-36

беше с Иосифа, и ... направи да успява в ръката му всичко, което вършеше” (39:2-3). Но издигането на Йосиф до високо положение в Египет не дошло просто поради работата му, а в това се вижда ръката на Господа. Така станало, че жената на Петефрий не могла да го накара да съгреша морално и само поради лъжите ѝ той бил хвърлен в затвора.

СТРАДАНИЕТО МУ – гл. 39:20-40:23

Тези, които го наблюдавали, могат да бъдат извинени, ако си мислели, че сега Йосиф имал право да се чувства огорчен за такова отношение към него. Братята му се отнасяли зле с него и сега и египтяните постъпили зле, точно както Господ бил разпънат на кръста поради действията на Израел и на Рим. Можем да направим аналогия между преживяването му в затвора и кръста. В затвора имало трима мъже и на Голгота били разпнати трима мъже. Двама от затворниците били извършили грях, защото в Писанията ясно се казва, че те “се провиниха (съгрешиха, извършиха прегрешение срещу) пред господаря си, Египетския цар” (40:1), но единият не бил виновен за престъпление. Бъдещето на двамата престъпници било в Божията ръка, както разкривали сънищата им, и бъдещето на разпнатите престъпници било в ръката на Бога. Един от двамата съзатворници на Йосиф щял да бъде освободен и издигнат чрез Божия ръка, действаща чрез фараона; Господ Исус бил възкресен от мъртвите и Петър в деня на Петдесетница заявява открито за Спасителя: “Когото Бог възкреси” (Деяния 2:24).

По време на този тъмен епизод Йосиф не загубил увереността си в тълкуванието им. Макар че изявяването на значението на неговите сънища било отчасти причина за това му състояние, той не обвинявал Бога и това не породило желание в него да се откаже от тяхното значение.

СУВЕРЕННОСТТА МУ – гл. 41-50

В тази фаза от живота на Йосиф виждаме като откровение една жива картина за Господ Исус в слава. Семейството на Яков минава през време на трудности и глад. Състоянието им станало крайно безнадеждно и братята му почувствали за нужно

да тръгнат за Египет, където чули, че се продавало жито свободно. И както народът на Израел ще мине през скръб, когато Господ бъде отнет, така и семейството трябвало да понесе тези дни на тъмнина. В Египет те се срещат със своя брат отново, макар че не го познават. Така и завръщането на нашия Господ Исус ще бъде толкова славно, че в началото мнозина няма да Го познаят, но накрая, както станало и с братята на Йосиф, ще Го познаят. Каква ли скръб ще настане, когато погледнат към Този, Когото са проболи (Захария 12:10). “В оня ден ще има голямо жалеене в Ерусалим, като жалеенето при Ададримон в полето Магедон” (Захария 12:11).

Тогава обаче ще има не само разпознаване, но и примирение. Яков отново намира своя син, като преди това Йосиф паднал на вратовете на братята си и плакал, скръб, която била чута от целия дом на фараона и от египтяните. Какво ли са почувствали тези мъже, които го предали, продали и излъгали баща си, когато чули тези думи: “Елате близо до мен... Аз съм брат ви Иосиф, когото вие продадохте в Египет. Сега не скърбете, нито се окайвайте, че ме продадохте тук, понеже Бог ме изпрати пред вас, за да опази живота” (45:4, 5). Какъв ден ще настане, когато Израел наистина ще разпознае Господ Исус и остатъкът от народа се примири с Него. Тогава славните дни на благословението на Милениума ще обгърнат този свят.

ОБОБЩЕНИЕ

Животът на този патриарх е пълен с уроци за начина, по който трябва да постъпваме във време на скръб и във време на радост, в дни на тъмнина и в светли дни. Това ни напомня, че за вярващия дните на тъмнина стават по-поносими, защото знаем, че пред нас се простират светли хоризонти. И преди всичко той ни учи, че каквото и зло да направят хората, Божията цел ще се изпълни. Не само в живота на Йосиф, но и в наши дни нечестивите цели на хората ще бъдат осуетени и колкото и тъмна да изглежда ситуацията ни днес, Неговите пътища ще победят.

*Статията се публикува с позволението на
“Believer’s magazines”*

Безумецът и приятелите му

Първият човек в Писанията, който се считал по собствено признание за безумен, е Саул, царят на Израел. Саул бил човек, на когото били дадени привилегиите, времето и възможността да направи нещо с живота си. За жалост той позволил на гордостта, завистта и егоизма да контролират действията му и в I Царе 26:21 той е записал свой собствен епитаф: “безумие сторих”. Пълна противоположност със Савел от Новия Завет, който, както апостол Павел, в края на живота си можел да каже без гордост или самохвалство: “Вярата опазих.”

В книгата Притчи безумецът не се вижда като човек, на когото се присмиват. По-скоро той презира мъдростта и наставленията (1:7) и мрази знанието (1:22).

Не че е невеж за истината, по-скоро в избора си той я пренебрегва. Мъдростта не е скрита от него, но сърцето му е затворено за нея.

В повечето случаи, в които срещаме безумеца в Притчи, го виждаме противопоставен на мъдрия човек, понякога в действията му, а в други случаи - в думите му. Той неизменно внушава здравословно духовно предупреждение! Неговото поведение е като на необновен човек и въпреки това тревожен е фактът, че е възможно истинските вярващи да проявяват чертите, които се приписват на безумеца. Колко хора днес са виновни, че обръщат гръб на истината от Божието Слово както доктринално, така и на практика? Колко хора под маската на духовността и “водителството от Господа” са се задоволявали с по-малко, защото от тях се е изисквало по-малко? Колко хора, благословени с грижата и молитвата на християнски дом и събрание, са ги стъпквали и са избирали своя собствена пътека? Книгата Притчи казва, че те са безумци.

Характерът на безумеца не се изявява напълно в първите девет глави - наставленията за мъдрия човек звучат много интимно, като на баща, който се обръща към своя син, като на учител към своя

единствен ученик; забележете, че използваните местоимения са във второ лице – ти, теб и твой. В много от случаите в глави 1-7, а по-конкретно в глави 8-9, местоименията са и в първо лице, когато мъдростта взема ролята на наставник. Тонът е умоляващ и извира от сърцето (8:5; 9:4). Колко ни напомнят тези стихове за любящия тон на Спасителя, когато с думи на благодат говори на хората около Него, като им предава истинска мъдрост от едно сърце, изпълнено със съчувствие.

От глава 10 нататък притчите, които се приписват директно на Соломон, добиват по-общ и безличен вид, използва се трето лице – той, него и те. В глави 10-29 безумецът и другите с подобен характер са много забележителни. Предупрежденията и наставленията, които са дадени, се отнасят за немалко ситуации.

В няколко случая виждаме безумеца в дома му, където поведението му превръща живота на родителите му в ад (10:1; 15:5, 20; 17:21, 25; 19:13). В Писанията, а не малко в книгата Притчи четем за напътствия, които са съвсем ясни по отношение на учението за родителската отговорност. Грижата, наставлението, дисциплинирането на децата са от съществено значение. По същия начин у децата не остава съмнение относно техните задължения - да се покоряват и подчиняват на родителския контрол. За жалост в съвременното общество “човешката мъдрост”, която се счита за преимуществена, е отделена от Бога, което е довело до разрушени домове, разстроени семейства и цели общества, където “греховете на бащите” причиняват опустошения в децата им.

И следвайки безумеца в ежедневните му рутинни действия, забелязваме, че често пъти той се познава - не толкова по начина, по който изглежда, нито по това, което върши, а по това, което казва! Докато си мълчи, той дори се счита за мъдър (17:8)! Но все пак природата му е такава, че не може да мълчи дълго (12:23; 15:2). Истинският характер на човека често става явен както от съдържанието на казаното, така и от маниера на речта му. Симон Петър е можел гласно да протестира срещу обвиненията в двореца на първосвещеника и все пак речта му недвусмислено показва какъв всъщност е той (Матей 26:37). Посланието на Яков е новозаветното съответствие на Притчи.

Той има и думи на наставление, особено в трета глава, за това колко важно е да пазим езика си.

Безумецът не е вещ по въпросите на морала. Той се присмива на греха (14:9). Той е арогантен и небрежен (14:16). В глава 26 мъдрият човек дава ясни наставления за начина, по който да се отнасяме към тези, които проявяват характера на безумните. Те не заслужават уважение (ст. 1, 4, 5), а само дисциплиниране (ст. 3). Не трябва да им се възлагат отговорности (ст. 6) или да им се дава възможност да учат други (ст. 9).

Предупрежденията да не приемаме характера на безумца са като сигнални знаци в цялата книга. Може би в най-сбит вид са дадени в 14:24. Тук виждаме неговото поведение, характер и отношението му: “А глупостта на безумните е *всякога* глупост!”

Друга личност, която често се среща в компанията на безумца, е простият човек. В много отношения той е повече за съжаление, отколкото за обвинение. Той не е умствено увреден, но е лековерен, лесно се води, наивен е и му липсва прозрение. Той е лесна плячка за безумца, който намира в него естествена публика и покорен последовател.

Има определени неща, в които е добре за вярващия да бъде прост (Римляни 16:19 “относно злото”). Най-добре е да не познаваме машинициите, които “скришом вършат *непокорните*” (Ефесяни 5:12). Не е много трудно за вярващия да упражнява мъдрост и проникателност, без да се въвлича в непристойни ситуации. Авраам не трябваше да посещава Содом, за да знае, че поведението им е зло. Ние, като вярващи, не трябва да виждаме, чуваме или да посещаваме много от тези атракции, които ангажират ума на света, за да знаем, че в тях няма нищо, с което да се храни духовният ум.

В глава 7 са дадени наставления, които предупреждават за опасностите от впримчване в неморалност. Героят, който е използван, за да илюстрира това, е простият човек. Първата му грешка е, че се мотае в близост до изкушението (ст. 8). Колко различно постъпва Йосиф, който избягва от изкусителката (Битие 39:12). За този човек обаче пожеланието на очите става похотта на плътта (ст. 13-20) и гордостта на живота накрая го хваща в капан (ст. 21). Той остава трайно увреден (ст. 23)!

В нашето съвремие, тъй като Божието Слово се пренебрегва, сякаш няма върховен стандарт за истината. Затова, с нахлуването на толкова много фалш, дори и в номиналните християнски общества, душите са лишени от проникателност и възприемат характера на простия, като “вярват всяка дума” (14:15). Резултатът е, че “наследяват глупост” (14:18). Единственото сигурно предпазно средство е истинското познание на Бога чрез Неговото Слово и постоянното приложение на това Слово в живота ни.

Последната ни среща с простия човек е едно повтарящо се предупреждение в 22:3 и 27:12: “Благоразумният предвижда злото и се укрива, а неразумните вървят напред - и страдат.” Един добър мой приятел, който сега е при Господа, даваше този стих като съвет на един младеж в навечерието на неговата сватба!

Той е едно много сериозно предупреждение в много обстоятелства в живота и е прекрасен стих, от който можем да проповядваме благовестието. Той ни учи и да съзнаваме вероятните последици от нашите действия и да претегляме всички възможности, преди да вземем важни решения. Не забравяйте избора на Лот (Битие 13:11); изглежда, той дори не е обмислил възможността да избере Ветил, Божия дом, и в крайна сметка това му коствало всичко. Нека Господ да ни помогне да се издигнем над качествата на простия човек, когото виждаме в книгата Притчи.

Един друг герой, който се чувства доста удобно в компанията на безумца, е присмивателят (1:22). Ние не възнамеряваме да се задържаме в неговата компания. Той е подигравчия и не слуша съвети (13:1; 15:12). Следователно той е лишен от мъдрост (14:6). Наказанието при него не води до резултат, макар да има резултат при другите (19:25; 21:11). При този човек няма белези на изкупление: той е закоравял, чака го само осъждение (18:29). И все пак често го срещаме на работното място, в колежа, на улицата и на вратата ни. Той се нуждае от евангелието; нуждае се от Спасителя. Дано Господ ни даде благодат да стигнем до него и други като него, преди да е станало много късно.

(Следва продължение)

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Презумпция ИЛИ увереност?

Апостолът хвърля предизвикателството “Кой ще обвини Божиите избрани?” и отговаря: “Бог ли, Който ги оправдава?”. Мога ли да бъда сигурен, че съм един от хората, които са получили такова възвишено благоволение? Новородението е дело на Бога. Яков заявява: “От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината.” Мога ли да се радвам на увереността, че съм новороден?

Презумпция

(предположение, основано на вероятни предпоставки)

Много християнски придобивки имат съответни фалшификати. Греховната презумпция прилича на християнската увереност. Казва се, че израилтяните “преминаха през Червеното море като по сухо, на което, като се опитаха египтяните, се издавиха”. Египтяните са имали чудното преживяване да ходят по коритото на Червено море като по сухо, но не са имали властта на Божието слово за това. Тяхната презумпция ги довела до унищожението им. Джон Калвин коментира така: “Израилтяните са имали словото на Бога..., египтяните били без него.”

Господ Исус ни предупреждава да не градим надеждите си за спасение върху опитности, характеризиращи външно проявление на някакъв вид служение, но чуждо на действието на Светия Дух. Той казва: “В онзи ден мнозина ще ми рекат: Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие” (Матей 7:22-23). Д-р Лойд-Джоунс го описва по следния начин: “Със сигурност това е едно от най-удивителните изявления в цялото

Дж. МкД

Писание” (Проповедта на Планината, том 2.263). Правилното изповядване на вярата и чудесната сила да вършиш чудеса сами по себе си не са доказателство за новородението. Ние трябва да изпитваме себе си и да сме сигурни, че презумпцията не се представя под маската на увереността.

Несигурност

Страхът да не живеем в презумпция може да ни накара да превърнем съмненията си в добротел. Има хора, които са съгласни, че Спасителят е умрял, за да спаси грешните, но според тях е грешно да се учи, че някой може да знае със сигурност, че е участник в изкуплението, купено от Христос. Те вярват, че скърбите на живота и постоянното използване на тайнства са необходими за спасението, но че никога не можем да се радваме в блажената увереност, че се наслаждаваме на благоволението на Бога.

Увереност в своята сигурност

Противоположното гледище на това състояние на съмнение е нещото, което прави увереността за спасението основание за спасение – “Аз съм спасен, защото знам, че съм спасен”. Онези, които поддържат това гледище, стават нетърпеливи в присъствието на души, които са предпазливи и се колебаят да твърдят: “Знам, че със сигурност ще

отида на небето, когато умра.” Уилям Кънингам в своето есе, посветено на този въпрос, посочва, че Бог сякаш е дал на реформаторите “благодатта на увереността по-пълно и по-общо, отколкото на вярващите при обикновени обстоятелства... Позицията, в която те са поставени, и работата, на която са призвани, особено налага те да могат да се радват от време на време на куража и силата, която извира от добре обоснованата увереност в спасението” (Реформаторите и теологията на реформацията, стр. 113).

Не всички хора се радват на една и съща увереност в спасението като Лутер, Калвин, Нокс и техните съвременници. Джон Банян в “Пътешественика” ни казва как Голямо-сърце, старият Честен и четирите сина на Християн се били и убили Гиганта Отчаяние и жена му Нерешителност и как спасили г-н Уиние и неговата дъщеря Многострахливка от глад. В края на историята Банян описва как г-н Уиние, Многострахливка, г-н Готов-да-спре и г-н Колеблив прекосили реката на Небесния град успешно като Голямо-сърце, стария Честен и г-н Устояващ. Житейските ни наблюдения ни учат, че един човек може да е много болен и тогава неговото състояние не е нито нормално, нито приятно. В такъв смисъл има и някои християни, които не се радват на благословението на увереността за тяхното спасение. Състоянието им не е обичайното преживяване на истинския вярващ, нито е завидно. Апостол Петър увещава такива хора, които нарича “братя”: “постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране”.

Основания за увереност

Първото изискване за християнската увереност, изглежда, е ясно познаване на пътя за спасение. Грешам Машен уверява, че “е невъзможно да имаш вяра на човек, ако не го познаваш; без изобщо да я противопоставяме на знанието, вярата се основава на познание”. Същият автор заявява: “Не е възможно да мислиш с празен ум” (Що е вяра?, стр. 46 и 20). Това със сигурност се поддържа от въпроса “Как ще повярват в Този, за когото не са чули?”. Има хора, на които им липсва сигурност в духовните неща, тъй като имат малко или нищо, в което да вярват. Апостол Йоан заявява, че е написал своето евангелие, за да могат неговите читатели да повярват, че Исус е Христос, Синът на Бога; и с тази вяра да имат живот чрез Неговото име (Йоан 20:31). Ако прочетем евангелието внимателно и видим как Господ Исус

“изявил славата си” с думи и дела, няма да имаме “празен ум”, а ще имаме нещо, в което да вярваме.

Нека да обърнем внимание и на “нещата” от Първото послание на Йоан. Той ни казва, че е писал тези неща на вярващите, за да познаят, че имат вечен живот (I Йоан 5:13). Цялото послание вдъхва сигурност – думата “познаят” и нейните производни се появяват около 26 пъти.

Йоан посочва, че трябва да осъзнаваме нуждата си. Той смърря тези, които казват: “Нямаме грех... не сме съгрешили” (I Йоан 1:8-10). Да говорим по този начин, означава още да съгрешаваме. Ще цитирам Грешам Машен отново: “Няма друг начин да дойдеш при Христос, освен чрез прастария начин, който се намира в изобличението за греха... Едно ново и по-мощно прогласяване на закона представлява може би най-неотложната нужда на времето, хората ще срещнат много малко трудности с евангелието, ако само можеха да научат урока на закона” (Що е вяра?, стр. 140-141). Защото чрез закона става само, познаването на греха.

Йоан пише и за делото на Господ Исус. Той говори за Неговата очистваща кръв (1:7), за застъпничеството Му пред Отец (2:1) и за омилостивителното Му дело (2:2, 4:10). Всяка от тези теми изисква много обяснения, ако я разглеждаме както трябва. Не трябва да отделяме повече внимание на рамките на нашия ум, отколкото на съвършеното дело на Спасителя, който докосва сърцата ни чрез силата на Светия Дух. Първо идва Духовното, но не чрез нашия ум, а чрез действието на Светия Дух в нашите сърца.

Апостолът има какво да каже за начина, по който живеем. “И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му” (2:3). И отново: “Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята.” Тази увереност не идва от нашите умове, а чрез свидетелството, което имаме от действието на Светия Дух в сърцата ни.

Петър увещава своите читатели да положат всяко старание да “прибавят на вярата си добродетел, а на добродетелта си благоразумие... защото, като вършите тия *добродетели*, никога няма да изпаднете” (II Петрово 1:5-11). “Ако излезеш от състояние на съмнение” - казва Спърджън, - “излез от празното състояние; ако излезеш от състояние на треперене, излез от безразличието и хладкото състояние, защото хладкото състояние и съмнението, мързелът и треперенето ходят

съвсем естествено ръка за ръка. Ако искаш да се радваш на забележителната благодат на пълна увереност на вярата под благословеното влияние и помощта на Духа, върши това, което Писанията ти казват – “постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране” (Съкровищница на Новия Завет 4.445).

Тайна

Освен като логическо знание, като едно естествено отражение на един вътрешен живот заедно със Словото, което четем, ние познаваме Бога и чрез действието на Светия Дух, който ни е дал. Павел заявява: “Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада” (Римляни 8:16). Трябва да има някаква мярка на тайна в това свидетелство на Духа, както в Неговото дело на новородението – “Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш от-где иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа” (Йоан 3:8). Някои могат да очакват, че свидетелството на Духа означава, че Той с глас ще ги увери, че са били новородени, че всеки християнин ще има лично общение от Духа, който ще го увери в неговото или нейното спасение. Следващият параграф от Едуин Х. Палмър би трябвало да хвърли светлина по този въпрос. “Светият Дух не осветлява човека, като му дава тайно откровение – ново знание. След края на Библейското откровение не е имало повече откровения; откровението е затворено в Новия Завет. Светият Дух осветлява човека не като му дава допълнителна мярка знание, но като действа тайно в сърцето му, за да види откровението, което вече е дадено. Псалмистът не се нуждае от друг закон, а от отваряне на очите, за да види закона, който вече е пред него.”

Увереност в спасението няма да ни се даде,

докато се отхвърля предложеното познание на Писанията. Няма да бъде изляно от небето върху тези, които са небрежни и не го търсят. Но когато сме търсили и когато сме били внимателни, остава тайната: “Божията любов е из-

ляна в сърцата ни чрез дадения ни Свети Дух”. Д-р Лойд-Джоунс казва, че тези думи описват “най-висшата форма на увереност”. “Ние не стигаме до Божията любов чрез заключения; Светият Дух я излива в сърцата ни.”

“Дръж увереността със смирение” е съветът на Томас Уотсън. “Гордостта отчуждава Бога от душата. Когато си издигнат в увереност, бъди ниско в смирение. Павел е имал увереност и се кръщава с името “главният грешник”. Скъпоценният камък на увереността се опазва в шкафа на смиреното сърце”.

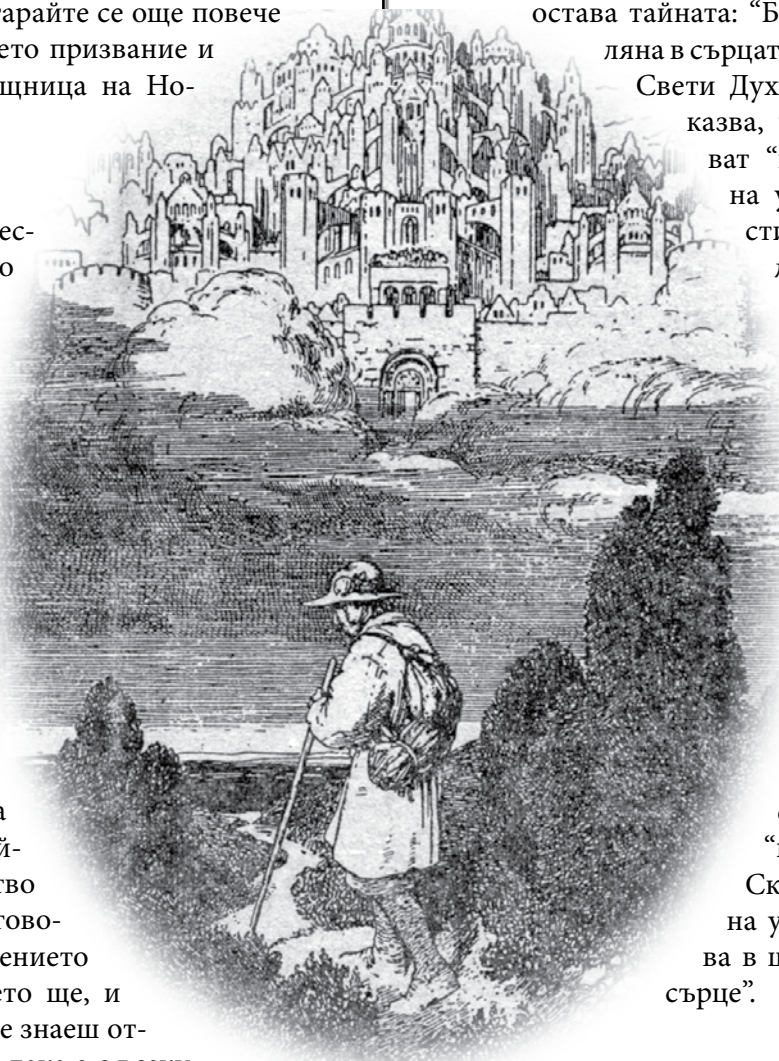
Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

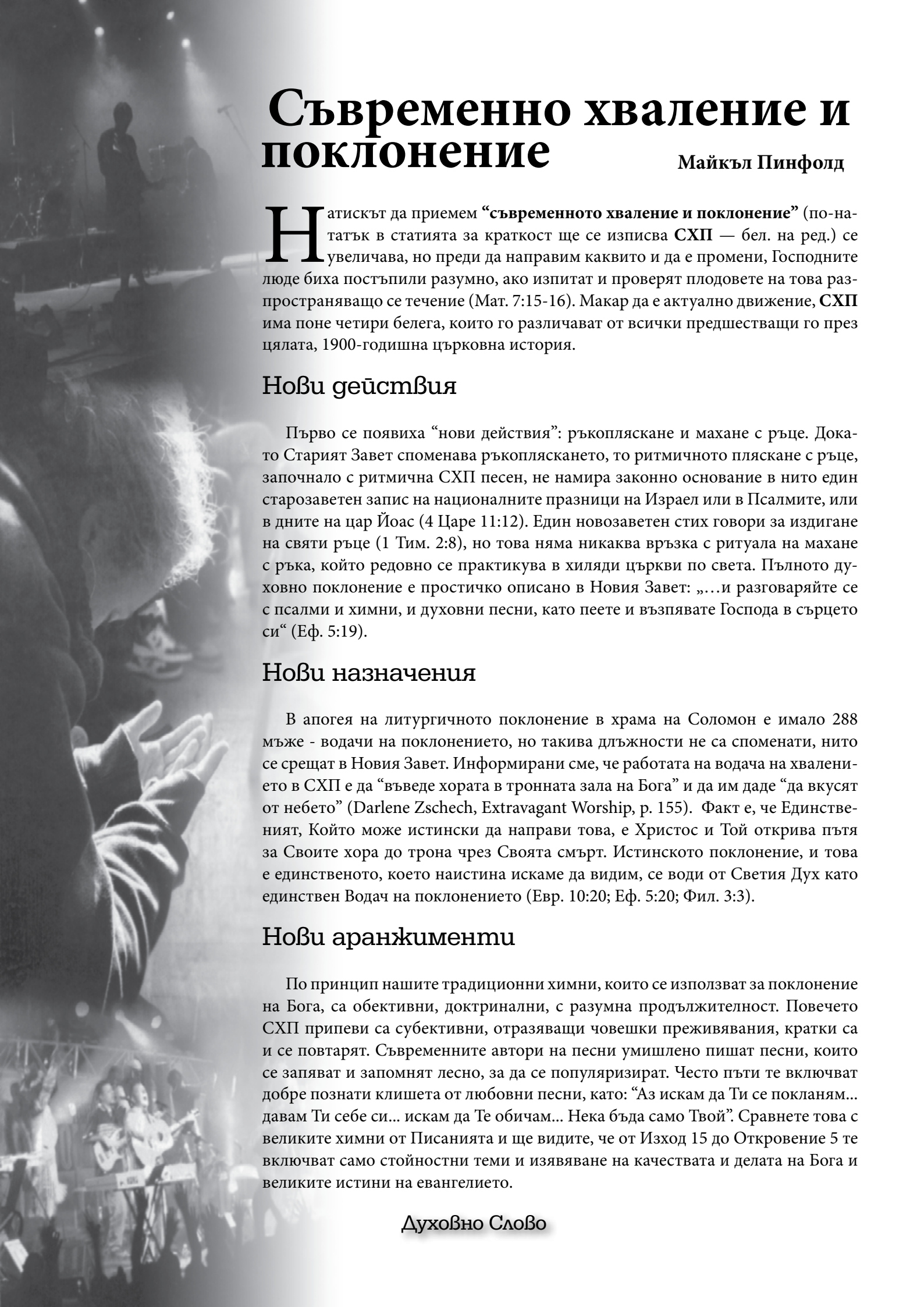
НА ЗАБЛУДИЛИЯ ПЪТ ПОКАЖЕТЕ

На заблудилия път покажете
и на падналият дайте ръка.
Словото на живот громко тръбете
да чуе всяка заспала душа!

Вестта спасителна вред занесете,
души водете при кръста Христов.
Неговият подвиг свят вий прославете,
да чуят всички, че „Бог е любов“!

На скръбните души Бог обещава
чрез Духа Свети утеха и мир
и на борците Си верни Той дава
таз вест да носят по земната шир.

Съвременно хваление и поклонение

Майкъл Пинфолд

Натискът да приемем “съвременното хваление и поклонение” (по-нататък в статията за краткост ще се изписва СХП — бел. на ред.) се увеличава, но преди да направим каквито и да е промени, Господните люде биха постъпили разумно, ако изпитат и проверят плодовете на това разпространяващо се течение (Мат. 7:15-16). Макар да е актуално движение, СХП има поне четири белега, които го различават от всички предшестваци го през цялата, 1900-годишна църковна история.

Нови гејствѝя

Първо се появиха “нови действия”: ръкопляскане и махане с ръце. Докато Старият Завет споменава ръкопляскането, то ритмичното пляскане с ръце, започнало с ритмична СХП песен, не намира законно основание в нито един старозаветен запис на националните празници на Израел или в Псалмите, или в дните на цар Йоас (4 Царе 11:12). Един новозаветен стих говори за издигане на святи ръце (1 Тим. 2:8), но това няма никаква връзка с ритуала на махане с ръка, който редовно се практикува в хиляди църкви по света. Пълното духовно поклонение е прости́чко описано в Новия Завет: „...и разговаряйте се с псалми и химни, и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си“ (Еф. 5:19).

Нови назначения

В апогея на литургичното поклонение в храма на Соломон е имало 288 мъже - водачи на поклонението, но такива длъжности не са споменати, нито се срещат в Новия Завет. Информирани сме, че работата на водача на хвалението в СХП е да “въведе хората в тронната зала на Бога” и да им даде “да вкусят от небето” (Darlene Zschech, *Extravagant Worship*, p. 155). Факт е, че Единственият, Който може истински да направи това, е Христос и Той открива пътя за Своите хора до трона чрез Своята смърт. Истинското поклонение, и това е единственото, което наистина искаме да видим, се води от Светия Дух като единствен Водач на поклонението (Евр. 10:20; Еф. 5:20; Фил. 3:3).

Нови аранжименти

По принцип нашите традиционни химни, които се използват за поклонение на Бога, са обективни, доктринални, с разумна продължителност. Повечето СХП припеви са субективни, отразяващи човешки преживявания, кратки са и се повтарят. Съвременните автори на песни умишлено пишат песни, които се запяват и запомнят лесно, за да се популяризират. Често пъти те включват добре познати клишета от любовни песни, като: “Аз искам да Ти се покланям... давам Ти себе си... искам да Те обичам... Нека бъде само Твой”. Сравнете това с великите химни от Писанията и ще видите, че от Изход 15 до Откровение 5 те включват само стойностни теми и изявяване на качествата и делата на Бога и великите истини на евангелието.

Ако прегледаме СХП припевите, става ясно, че въпреки тяхната краткост и повърхностност, те съдържат достатъчно потенциална енергия, за да станат мощни средства за грешки и изопачения. Всъщност авторите на подобни песни и привърженици на СХП са ги написали с “възстановителна” цел (Such as Shine Jesus Shine, Majesty and You Are Building a People of Power). Идеята на тези човеци е, че те учат и очакват някакво идващо царство на земята, което се установява чрез нарастващото влияние и сила на църквата, за което Бог е възстановил дарби на знамения, апостоли и харизматично поклонение. Така те гледат на своите песни като на подходящ придружител на “това, което Бог върши в света днес” чрез такива дейности като “марширувай за Исус”, “чудеса и знамения” и “духовно воюване”.

Много нехаризматични църкви са направили стъпката и са избрали някои от по-добрите песни на Грейъм Кендрик - използват ги като средство, за да бъдат “актуални” и да “се придържат към младежта”. Тъй като тези песни са предназначени да издигат каузата на теологията на възстановяването, то тяхното включване може да помогне на издигането на доктрините, приети от тези съвременни автори на песни. Използването на такива СХП композиции може да доведе до “харизматичен уклон” в едно събрание, което може само да помогне за по-нататъшното подхлъзване.

Нови акомпанименти

Светската музика навлезе на евангелската сцена чрез хипитата, които изповядваха спасение още през 60-те в Калифорния (така наречените “хора на Исус”). И за да се преодолее съпротивата на приемането на рокендрола в “църквата”, се прокара идеята, че всяка музика е неутрална. Ако един-единствен звук винаги е неутрален, то съчетание от звукове, придружено с някакъв ритъм, вече не е, защото по самата си природа музиката е език. И тъй като посланието и произходът на светските забавни стилове като рок, джаз и рап са светски, бунтарски и плътски, те са напълно неподходящи за служение на Бога. Още през 1945 г. А. У. Пинк е отбелязал: “Колкото по-духовно е нашето поклонение, толкова е по-непривлекателно за плътта. Съвременното “поклонение” е замислено главно да угажда на плътта, “ярка и привлекателна служба и забавни приказки. Каква

подигравка.”

Както се вижда в прочутата харизматична църква на Хилсонг в Сидни, Австралия, и отразението ѝ навсякъде по света, “атмосферата на огромната тълпа”, задъханият ритъм и диско осветлението влияят много силно. Този подход е замислен, за да постигне “директен удар” върху емоционалния сензорен апарат на публиката. Когато водачът на хвалението смеси ритмични изпълнения като “Извикай към Господа” с побавни като “Мълчи в Присъствието на Господа”, се създава чувството на близост до Бога в аудиторията. Но преживяването е една измама и няма нищо общо с действието на Светия Дух в сърцата на тези, които любят Бога.

Оценка на резултатите

Отличителните черти в СХП нямат никаква библийска подкрепа или авторитет. Такова отдалечаване от Писанията не е било и няма да бъде без последствия. Доктрината се омаловажава и фалшивите изповеди се умножават. Екуменизмът процъфтява, тъй като СХП е образувало мост между Рим и евангелизма. Отделянето от света е подложено на компромис, когато младите хора копират стила на живот и стандартите на СХП певците. Вниманието се премества от Христос към духовни сили, за които е много трудно да се каже, че са продукт на Светия Дух. Вместо поклонение с Дух и Истина (Йоан 4:23), то се е превърнало в музикално представление, придружено с дискотечни ритми и примесено с демонизъм.

Поклонение без истина или поклонение, смесено с грешки, е фалшиво поклонение и трябва да се избягва на всяка цена от вярващи, които желаят да угодят на Господа в този труден и объркващ свят. А. У. Тозер казва: “Трябва да се научим, че не можем да искаме своето си и да се покланяме на Бога, както ни харесва... има определени видове поклонение, които Бог не би приел, макар че може да се насочени към Него и да са отправени към Него.” Поклонението трябва да бъде с Дух и Истина, които произхождат от Отца въз основа на Неговата благодат и свидетелството на Светия Дух. Това трябва да имаме в сърцата си, почитайки делото на нашия Спасител Господ Исус Христос.

Статията се публикува с позволението на “Precious Seed”

Амбициозният Авимелех

Дж. Гибсън

Конспирация (Съдии 9:1-6)

Идолопоклонството на Израел било както упорито (8:33), така и нагло, тъй като Сихем, сега център на поклонение на Ваал (ст. 4), бил само на 12 мили на север от скинията в Сило (Исус Навин 18:1). Такова идолопоклонство ускорило Божието наказание, но не чрез външни нашественици, а чрез вътрешна борба – три години по-късно Той използвал зъл дух, за да причини разделение (ст. 22, 23).

Миналите провали на Гедеон с многоженство (8:30) и смесване с ханаанците (неговата наложница от Сихем била езичничка – 8:21; Второзаконие 7:3, 4) отворили вратите за този пагубен инцидент, защото “една погрешна стъпка на добрия човек отклонява мнозина”. “Затова, който мисли, че стои, да внимава да не падне” (I Коринтяни 10:12).

Изключителният пример за амбиция в живота на Авимелех трябва да събуди всички християни за опасностите от въвличане в политика и светски домогвания. Тъй като Авимелех означава “чийто баща е цар”, може би майка му, която е кръстила сина си, е хранела такива желания. В началото той получил значително наследство от “братята на майка му” (ст. 1, 3), като се отдал на следните човешки слабости:

- Амбиция: желанието на Израел да замени теокрацията с монархия (8:22) било поради човешкото падение (I Царе 8:5), желанието да подражават на другите народи (I Царе 8:5) и директното отхвърляне на Йехова (I Царе 8:7).

- Алчност: “по-добре за вас” (ст. 2) означавало по-малки данъци само с един цар. И тъй като “лошите хора мерят другите със себе си”, твърдението на Авимелех, че другите синове също иска-

ли царска позиция, не било основателно.

- Непотизъм (служебно покровителстване на близки и роднини – бел. пр.) (ст. 2, 3, 18): сихемците сътрудничали на Авимелех, защото той бил техен брат. Тъжно е, ако се наложи подобно отношение в местните събрания, като се дават на децата на презвитерите повече възможности отколкото на другите.

Политическите кампании се провалят без достатъчно средства, затова те потърсили финансово обезпечаване от “капището на Баал-Берит” (ст. 4). За разлика от тях християните трябвало да подбират внимателно, що се отнася до финансови източници (III Йоан 7). Авимелех наел “никакви” (без морални принципи) и “развалени” (буквално “избухливи”) мъже (ст. 4), за да вървят след него. За разлика от него християнските служители трябвало да бъдат “с одобрен характер, изпълнени с Духа и с мъдрост” (Деяния 6:3). И както много семейства са били жертвувани на олтара на светския успех, в своя стремеж към сила Ави-

мелех изклал братята си. Вероятно ги е принесъл като “изкупителни жертви на Ваал за светотатството, извършено от техния баща Йеруваал”. От друга страна, Писанията подчертават важноста на дома като място на библейско наставление (Второзаконие 6:6-9; Деяния 18:26), взаимно уважение и любов (Ефесяни 5:22-33) и възпитание на деца (Ефесяни 6:4; I Тимотей 5:14). Дъбът от 9:6 всъщност е поставен за “стълб” като мемориален камък, свидетелстващ за Божия закон. Иронично Авимелех бил помазан за цар на място, което имало историческо духовно значение за Израел (ст. 6). Не се мамете, светските амбиции умишлено грубо погазват святите неща (Матей 7:6).

Проклятие (ст. 7-21)

Йотам “издигна гласа си, извика” (ст. 7) с глас на планината Геразим, един естествен амфитеатър с отлична акустика. По същия начин проповядването на Словото трябва да бъде силно и ясно. За жалост планината Геразим, свързана с предишни благословения (Второзаконие 27:12), се превърнала в място на проклятие. Смелостта на Йотам да действа сам (ст. 7), макар и уплашен (ст. 21), трябва да насърчи християните да застанат за истината. Проклятието използвало алегория (ст. 8-15):

- Дърветата представлявали Израел и копнежът им да имат цар.
- Като главни палестински плодоносни дървета маслината, смокинята и лозата описват хора, плодоносни за Бога, които мъдро отказали трона. Някои предполагат, че те се отнасят конкретно за Гедеон, неговия син и внук (8:22), или за Готонил, Девора и Гедеон. Всяко едно от тези дървета е използвано на различни места в Писанията, за да символизира нацията Израел, която трябвало да ражда плод за Бога: маслината (Римляни 11:17-27); смокинята (Осия 9:10); лозата (Исая 5:1-7). Думите им учат на две сериозни последствия от светската позиция. Първо, “развявам” (ст. 9, 11, 13) може да се преведе като “агитация”, видните позиции са пълни с несигурност и много стрес в личния живот. Второ, за да станат царско дърво, трябвало да бъдат изкоренени от тяхната сфера на плодотворност, което водело до намалена продуктивност:

А) Маслината трябвало “да остави тлъстината си, чрез която отдавала почит на Бога и на човека” (ст. 9). За Бога маслиновото масло се изгаряло

в светилника (Изход 25:6), смесвало се с житния принос (Левит 2:1), използвало се за помазание на пророци (I Царе 19:16; Исая 61:1), свещеници (Изход 30:30; 40:13) и царе (I Царе 10:1; 15:1; III Царе 19:15-16). За човека то се използвало в храната (I Летописи 12:40; Езекиил 16:13, 19) и в медицината като успокояващо средство за кожата (Псалом 104:15) и за лекуване на рани (Исая 1:6; Лука 10:34).

Б) Смокинята трябвало “да остави сладостта си и добрия си плод” (ст. 11). Смокинята се използва и в храната (I Царе 25:18; 30:12), и в медицината (IV Царе 20:7).

В) Лозата (ст. 13) трябвало да “остави виното, което весели Бога (принос за пиене, Изход 29:40) и човеците” (в медицината, Лука 10:34; I Тимотей 5:23).

Тук има два безценни урока за вярващите. Първо, както всяко дърво има конкретна роля в природата, така е и с отделните светии в събранието. И както добитото от тези дървета е за Бога и за човека, така и християните в местната църква трябва да участват в поклонението и в насърчение на другите. Второ, както е необходимо изтръгване от сферата на тяхната плодотворност, за да бъдат издигнати, така и твърде важните светски позиции могат да навредят на раждането на духовни плодове. Тази истина трябва да се осъзнае от всички млади вярващи, които мислят за потенциална работа. Дали тази професия ще ми позволи да изпълня своята роля в събранието?

- Къпината или трънакът “който не ражда плод” не може да дава сянка и само наранява хората, които се хващат за него - всъщност той става само за изгаряне и това представлява Авимелех. Отчаяно нуждаещи се от човешки владетел, израилтяните се обръщат към него. Веднъж щом това окаяно дърво вкуси силата, то изисква почести – “прибегнете под сянката ми” (ст. 15), и разкрива своя опасно възпламеняващ се темперамент – “нека излезе огън из тръна и изпояде ливанските кедри” (ст. 15). Тази заплаха била буквално изпълнена (ст. 49), защото както “един грешник разваля много добри неща” (Еклесиаст 9:18), така и горящият трънак може да унищожи могъщите кедри.

Притчата била напълно уместна, защото схемците забравили смелостта на Гедеон (ст. 17) и явно били виновни за жестокото убийство на децата му (ст. 18). В крайна сметка Авимелех и

сихемците взаимно се изстребили (ст. 20), защото „другарите в греха са обречени да бъдат другари в осъждението” (англ. поговорка).

Конфликт (ст. 22-49)

Популярността е краткотрайна и предаността на сихемците скоро се изпарила (ст. 22-29). Домът, който финансирал първоначалното клане (ст. 4), станал мястото, където Авимелех бил прокълнат (ст. 27) и в крайна сметка умрял (ст. 46-49), защото идолопоклонството винаги завършва със смърт. Сихемските жители се скрили в кулата, като напразно очаквали Ваал да ги закриля. Йехова обаче е сигурно убежище за Неговите хора (Притчи 18:10). Съюзът между пиянството и идолопоклонничеството трябва да бъде предупреждение за всички светии (ст. 27).

Гаал изтъквал себе си, като презирал благочестивия Гедеон, който призовавал да се върнат към чистотата на бащите си (ст. 28) и обещавал да отстрани Авимелех, защото хората често правят обещания, които не могат да спазят, за да се доберат до властта (ст. 29; II Царе 15:1-6).

Както своя баща, Авимелех бил изключителен военен водач. Той имал добри информационни източници (ст. 25, 31, 42, 47), приемал мъдри съвети (ст. 30-33) и бързо потушавал въстанията (ст. 34). Неговата бойна стратегия била тактически блестяща, той скачал неочаквано върху хората, които отивали на работа на полето (ст. 42, 43), и като окупирали портата, пречел на отстъплението им (ст. 44); разделяйки хората си на три групи (ст. 43), той улеснявал маневрите на фланговете. Тъй като бил безмилостен, той можел да се бие

“против града през целия ден” и след това да го разори (ст. 45) и да изгори хората в кулата; така изпълнил проклятието на Йотам (ст. 20, 49). Той вдъхновявал мъжете си чрез своя пример (ст. 48). Бойните му правила обаче не зачитали Божието Слово; в своето непокорство той изсичал дървеша, за да превземе кулата (ст. 48, 49; Второзаконие 20:19, 20). Въпреки това ние можем да научим някои позитивни неща за християнското служение:

- Има място за добра стратегия: напр. евангелизаторският план на Павел бил да посети главни населени центрове, за да спомогне за широко разпространение на евангелското послание.
- Макар и да е безмилостна, решимостта на Авимелех да довърши започнатата работа е важна.
- И както Авимелех е водел чрез примера си, така трябва да правят и презвитерите в една местна църква (I Петрово 5:3).
- За разлика от Авимелех, Божието Слово е самата основа за служение на вярващите.

Заклучение (ст. 50-57)

Край на Авимелех е ярък пример на притчата “гордостта предшества погибелта и високоумието – падението” (Притчи 16:18). Нападението на Тевес разкрива гордостта поне по три начина:

- Той искал да разшири своята малка област на влияние.
- С чувство на непобедимост той безразсъдно се отправил към кулата (ст. 51-552), нещо неприемливо опасно (II Царе 11:14-21).
- Тъй като не искал да бъде позорно убит от жена, той помолил своя оръженосец да го убие (ст. 53, 54). По ирония на съдбата човекът, който избил своите братя върху камък (ст. 5), сега бил ударен от камък.
- И както овцете се разпръскват без овчар (Матей 9:36), израилтяните се завърнали у дома без своя водач (ст. 55). Божията праведна намеса (ст. 56, 57) в тази история ни учи, че хората жънат това, което са сели (Псалом 7:16; Притчи 1:31; 5:22; Галатяни 6:7), радостта от греха е краткотрайна (Йов 20:5; Евреи 11:25), мъжете насилници често умират от насилствена смърт (Матей 26:52) и Божието Слово винаги се изпълнява (II Петрово 3:9).

Статията се публикува с позволението на “Believer’s magazines”

Моят баща казваше: “Ключалките са за честни хора. Ако някой крадец иска да влезе с взлом, каквито и катинари, и болтове, и вериги, и аларми да сложиш, той ще намери начин. Но когато един честен човек види катинар, той му напомня, че не трябва да влиза.” После той обобщаваше поучението си и казваше: “Ако не можеш да заплатиш за времето, не върши престъпление. Честността е най-добрата политика.”

Това са възвишени и почтени идеи, които баща ми се опитваше да ми предаде по много практичен начин. Предполагам, той знаеше от опит, че е лесно да не бъдеш почтен. Всъщност в съвременното общество честността изисква висока цена и сякаш струва повече от стойността си. “Белите лъжи”, които някои наричат “полуистини”, всъщност са полулъжи и следователно са непочтени. Преувеличенията често пъти са в резултат на твърде надутото “его”, което е в неправилна позиция на защита. Честността струва нещо. Често пъти е по-лесно и по-удобно да предложиш или да приемеш лъжа, отколкото да кажеш истината.

Добър пример за това е отхвърлянето на евангелието от някои юдеи. Много юдеи не искат да повярват в евангелието, дори и да е истина. Да повярват в истината, ще им струва нещо, а те не искат да платят цената. Това често пъти е вярно за неевреите и при други обстоятелства.

Някога оказвали ли сте се в ситуация, когато касиерът в магазина ви е върнал повече ресто или не е включил някоя покупка? И след като сте разбрали какво се е случило, сте започнали да обмисляте практично: “Този лев или два няма да се отразят по никакъв начин на този голям магазин и може би това е Божият начин да ме благослови, като ми дава повече пари, за да ги дам на Него.” Ние със сигурност знаем, че това не е Божият начин на действие. Този вид обосновка може да ни се струва приемливо и прилично поведение за някой невярващ, но този, който разбира Божиите стандарти от Писанията, трябва да знае, че е погрешна.

Напоследък имах възможност да размишлявам върху въпроса за истината и неистините. И докато си четях Писанията, Бог ми откри от Второзаконие 7:5, че Израел е получил указания, когато влезе в Обещаната Земя, да събори олтарите и да строши свещените стълбове на ханаанците. Аз може би съм го прочел и осъзнал твърде дълбоко, и съм го “одухотворил” прекалено, но свързах мисълта с “олтарите” и “свещените стълбове”, които сме издигнали в нашето общество, и колко много от тези “олтари” и “стълбове” нарушават библейските принципи на честност и почтеност.

Исус казва, че ние, вярващите, сме светлината

ИСУС МЕ КАРА ДА СЪМ ЧЕСТЕН

на света и горко ни, ако крием светилниците си под шиник. Ние със сигурност трябва да светим като лъчи на Божията истина, да сеем почтеност и честност в тъмните кътчета на нашето общество, но не винаги ни е удобно и лесно. Често пъти, когато се опитваме да вършим правилните неща, това ни излага на присмех, а дори и на подозрения.

Аз например преживях в Ню Йорк един инцидент, който ме накара да мисля за всичко това. Бях направил доста голяма покупка (повече от 160 щатски долара) в един огромен и известен на запад магазин. Покупката беше за едно събитие, което провеждаха евреите за Исус. Когато се върнах в нашия център с храната, открих, че този магазин ми е взел само половината от цената на поръчката. Веднага една част от мен започна да се радва, като си помислих, че съм получил нещо за нищо. Вътрешно започнах да се отдавам на мисли как щях да се възползвам от тяхната грешка. Но тези мисли просъществуваха само около две и половина секунди. Веднага ми хрумна, че аз не само греша, като допускам такива мисли, но това е и фантастична възможност да дам свидетелство, като постъпя честно.

На следващия ден спрях в магазина и им посочих грешката. Човекът зад щанда не можеше да повярва, че бях се върнал, за да платя парите, които им дължах. Първата му реакция беше: “Не е възможно. Трябва да проверя сметките.”

Сякаш не ги интересуваеше моята честност. Това ги притесни. Повече от седмица беше нужно на този магазин, за да признаят, че са направили грешка, и ако желая, да отида и да си платя. Всеки път, когато се обаждах на магазина, за да поправим грешката, винаги завършвах с думите: “Исус ме кара да съм честен.” Счетоводителката всъщност ми каза един ден, че през всичките години, през които се занимавала с такава работа, не ѝ се е случвало подобно нещо.

Помислете само! За 80 долара не само получих най-добрите хляб и пушена риба в града, но имах и възможността да свидетелствам и да проглася евангелието на няколко души в един от най-големите магазини за предястия в град Ню Йорк! Моят баща беше прав. Честността е най-добрата политика!

Статията се публикува с позволението на
“The Word”

Число на „духовно съвършенство“

На еврейски СЕДЕМ е 'Shibah' и идва от еврейската дума Shaba, която означава 'да бъдеш изпълнен'. Значението на думата СЕДЕМ се налага от нейния корен: и на СЕДМИЯ ден от сътворението Бог си почива. Творението беше пълно и достатъчно, добро и съвършено. И отгук идва и значението на думата Shabath - спирам или почивам, и на думата Shabbath, която идва от Shabath, и означава 'ден за почивка'. Затова СЕДЕМ е като печат, който се слага на определено време и е знак за нещо завършено. Седем маркира края на всяка седмица като една универсална константа, възприета от всички нации през всички времена.

Да погледнем на седмokrатното благословение за Авраам в Битие 12:2,3:

1. Ще те направя голям народ.
2. Ще те благословя, и...
3. ...Ще прославя името ти.
4. Ще бъдеш за благословение.
5. Ще благословя ония, които те благославят.
6. Ще прокълна всеки, който те кълне.
7. В тебе ще се благославят всички земни племена.

Това може да бъде сравнено със седемте обещания, включени в завета с Израел—Изход 6:6-8.

Седем пъти „Аз ще“ се явява в тези няколко стиха, които подпечатват всичко с ДУХОВНО СЪВЪРШЕНСТВО.

Тези седем повторения на „Аз ще“ са предшествани от три израза — в стихове 4 и 5, даващи Божествената основа на Благословиението. (Три е число на Божествено Съвършенство).

1. Поставих Завета Си с тях...
2. Аз чух стоновите им...
3. Спомних Завета Си.

Още повече че последващото седмokrатно благословение е свързано с едно от най-вели-

чествените имена на Бога — „АЗ СЪМ“. То се явява в началото, в средата и в края на завета. Да си припомним какво казва Господ: АЗ СЪМ Алфа и Омега, АЗ СЪМ началото и краят. Това е застъпено и в израза на апостол Павел: Които предумна, тях и предопредели... тях и прослави (Римл. 8:29-30). Предумнанието и прославянето произлизат от едно място - от Отца, т. е. Той е началото и краят — АЗ СЪМ КОЙТО СЪМ. Нашият живот в Христа почива именно на това страшно и чудно име, име на един завет както за юдеите, така и за езичниците, затова Павел казва: „Той е нашият мир, Който направи от двата народа един и раздели средната стена, която ги разделяше... и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата“ (Еф. 2:14-16).

Следва седмokrатното благословение:

1. Ще ви изведе изпод товарите на египтяните.
2. Ще ви избавя от робството ви под тях.
3. Ще ви откупя.
4. Ще ви взема за Мои люде.
5. Ще бъда ваш Бог.
6. Ще ви въведа в земята, за която съм се кълел.
7. Ще я дам на вас за наследство.

Нека сега да си припомним за СЕДМОКРАТНОТО попръскване с кръв в Деня на умиловението - Левит 16. С кръвта се поръсва умиловилището откъм ИЗТОК - това е пред Божието лице, затова е само веднъж.

Но с кръвта се поръсва седем пъти умиловилището като съвършено свидетелство, че умиловението за този грях е завършено.

От Левит 16, както и от други места в Писанието научаваме за порядъка при СЕДМОКРАТНОТО поръсване в този велик ден:

1. Върху умиловилището.
2. Пред умиловилището.
3. Пред завесата.
4. Роговете на златния олтар.
5. Роговете на бронзовия олтар.
6. Върху и около бронзовия олтар.
7. Кръвта, която остава да излее в основата на бронзовия олтар.

Статията се публикува с позволението на "The Word"

Въпрос

Може ли присъствието на Господ Исус в събранието на вярващите да бъде гарантирано независимо от духовното състояние в събранието? Кога Той стои отвън, както беше при Лаодикия?

Осегаемото чувство за Господното присъствие не може да бъде гарантирано, ако в събранието има условия, които наскърбяват Господа. В Матей 18:20 ни е показан зародишът на истината за всяко събрание. Този стих ясно показва, че християните трябва да се събират само в Името на Господ Исус Христос. Господ казва за такива групи "Аз съм посред тях". Добре е да отбележим, че благословието от присъствието на Господа не зависи от бройката, но това, на което трябва да се наблегне, е, че докато Името на Господа е Име на събранието и Име, което изключва всички други имена и церемонии, и ритуали, сътворени от човека, то е и освещаващо Име. Това означава, че самият факт, че сме се събрали според Писанията, не е достатъчен, а вярващите в събранието трябва да се събират в състояние, приемливо за присъствието на Господа. Има разлика между факта на Неговото присъствие и радостта от Неговото присъствие. Писанията не ни позволяват да кажем: "Веднъж щом сме събрание, винаги ще сме събрание", защото могат да се развият условия от толкова сериозно естество, че Неговото присъствие да се оттегли и светилникът да се премахне. От друга страна, много събрания днес не се характеризират достатъчно с благодатта на Господното присъствие. Това може да се дължи на плътта, легализма, укоряващия дух и куп други неща.

Господ е отвън, а присъствието Му се е оттеглило, когато една група от вярващи са престанали да бъдат събрание. Ако Лаодикия като цяло не се покаеше, Господ щеше да ги отхвърли като свидетелство (Откровение 3:16). Колкото и да са тъжни обстоятелствата около тях, важно е да отбележим, че все още бяха назовани "събрание". Не мисля, че можем да кажем, че Господ Исус се е представил като такъв, който е извън това събрание. Вратата, на която Той чука, не е вратата на събранието, а вратата на сърцето на отделните хора в събранието. Господ желае да общува с тези вярващи и иска те да бъдат победители. Човек може да бъде в събрание за общение и все пак да не се радва на лично общение с Господа.

Джон. Дж. Стаб

Въпрос

Къде е бил Господ Исус между смъртта Си и възкресението? Дали според Деяния 2:27 Той е бил в ада?

Господ Исус в Своето човешко естество е триединен, т. е. дух, душа и тяло. Така четем: "Той въздъхна дълбоко от сърце" (Марк 8:12); а после може да каже: "Душата Ми е прескръбна до смърт" (Матей 26:38), а във връзка с жената, която изляла скъпоценното масло на главата Му в дома на Симон прокажения, Той казва: "Защото тя изля това миро върху тялото Ми" (Матей 26:12).

Именно на Своето тяло на дървото Христос понесе греховете ни: "Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото" (1 Петрово 2:24) и само докато носел греховете ни, Той бил оставен от Бога. След смъртта на Господ Исус "...един богаташ от Ариматея на име Иосиф... дойде при Пилата и поиска Исусовото тяло. Тогава Пилат заповяда да му се даде. Иосиф, като взе тялото, обви го с чиста плащеница и го положи в своя нов гроб..." (Матей 27:57-60). Така тялото Му било погребано.

В авторизирания превод на Деяния 2:27 четем: "Ти няма да оставиш душата ми в ада", обаче настоящият автор е получил разбирането, че идеята, която се предава от оригиналния гръцки език, е, че душата Му няма да бъде оставена да отиде в посока на ада, и може да се предаде така: "Ти няма да изоставиш душата ми в Ада". Еврейският език в Псалом 16:10 явно има същата сила и ревизирият превод го предава така: "Ти няма да оставиш душата ми в Шеол!"

Последните думи на Господа от кръста са били: "Отче, в Твоите ръце предавам духа Си! И като каза това, издъхна" (Лука 23:46), т. е. Той предал духа Си. Така Духът Му отишъл при Отец на небесата.

Макар да има разлика между душата и духа, те са неразделни, освен чрез акт на божествена сила (Евреи 4:12). Обещанието, дадено на покаялия се крадец, било: "Днес ще бъдеш с мен в рая" (Лука 23:43), а това уверява и нас, че Господ Исус е бил в рая още същия ден. Павел във II Коринтяни 12:2, 4 ни показва, че раят и третото небе са едно и също място. Така при смъртта Му духът и душата на Господ Исус са отишли при Отец на небесата.

Дейвид Е. Уест

“ПРОЕКТ ЗА СТРОЕЖ”

Къщи се строят на всяко възможно място – в селскостопански области, между съществуващи къщи, в големи градини – навсякъде, за където вземат разрешение! Някои строят единични къщи, а други строят верига от къщи. Строителите се различават по величина - от едноличен бизнес до мултинационални концерни. Материалите също се различават. Някои къщи са от тухли, други са панелни, а трети - от дърво; някои имат PVC дограми, а други имат дървени. Възможните варианти са изключително много.

Но има един строителен проект, който се изпълнява мълчаливо. Хората дори нямат представа, че той се извършва. Разходите са огромни, но когато се завърши, постройката ще бъде грамадна.

Исус Христос, Божият Син, е казал: “Аз ще построя Моята църква” (Матей 16:18). Тази постройка е започната в деня на Петдесетница, както ни учи Деяния, глава 2. Това е около 33 г. сл. Хр. Този проект продължава и досега. Петър заявява: “...и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа” (I Петрово 2:5). Тази структура се строи от хора, които са наречени “живи камъни”. Те почиват най-вече върху Христос, Който е Живият Камък. Множества вече са вградени в нея и постройката скоро ще бъде завършена.

Такава огромна структура трябва да има солидна основа и тя е точно такава! I Коринтяни 3:11: “Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.” Ефесяни 2:20: “...като е крайтъгълен камък сам Христос Исус.” Личността на вечния Син на Бога и Неговото изкупително дело на Голготския кръст са единствената база, върху която тази сграда може да бъде построена. Никакви човешки усилия, нито религия, нито участие в религиозни дейности, никаква ревност от страна на хората не могат да бъдат основата, върху която тя може да се построи. Неговата скъпоценна кръв е единствената цена, нищо друго. Само Той е канарата и да строим върху нещо друго е глупост. Матей 7:24-27: “И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо.”

Едуард Моут е написал една песен: “Върху Христос, скалата, аз стоя, основи други пясък са.”

Използваният материал се намира в каменоломната на греха. Павел отишъл в град Коринт и започнал да работи за Бога. Скоро души започнали да се спасяват и се прибавяли от Бога като живи камъни. Дали те са били добри, уважавани, достойни хора от града? Ето как ги описва той: “...Или не знаете, че несправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство. И такива бяха някои от вас; но вие измихте себе си *от такива неща*, но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа Исуса Христа и в Духа на нашия Бог” (I Коринтяни 6:9-11).

Скъпи читателю, това, което Бог е направил за тях, може да направи и за теб, ако се покаеш и се довериш на Неговия Син, Който умря за грешниците на Голготския кръст.

Ние чакаме завършването на сградата и след това Христос ще дойде и ще я вземе при Себе Си завинаги в славата на небесата. Ще бъдеш ли готов, когато Той дойде?

Върху Христос спасението стои сигурно; Вечната скала трябва да устои. Не може да се събори онази вяра, която почива върху “Живия Камък”.